

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XI N.º 572

Setmana del 9 al 15
de setembre del 1990

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"L'enemic de tota fe
continua éssent
l'autosuficiència i la
satisfacció de si mateix.
El problema rau a fer
prendre consciència a
l'home insatisfet, al
contestatari, al rebel,
que el seu esforç per
trencar el cercle d'allò
que és, és el signe d'un
desig més essencial. Que
està habitat pels altres,
habitat per Déu."

Roger Garaudy

AFINANT

Homilies

JOAN E. JARQUE I
JUTGLAR

Avui sembla que cal afegir-hi un sostingut a aquesta afinada sobre les homilies. Que els nostres capellans tinguin més cura de les seves homilies, que les preparin millor, que les pronuncin ben clarament i, sobretot, que siguin curtes, (així no prendran el protagonisme de la celebració eucarística i es podran beneficiar d'aquella regla d'or del parlar en públic: 1- Tenir quelcom per dir. 2- Dir-ho. 3- Callar tant bon punt s'ha dit). Oidà! Anem pel sostingut. L'homilia, sempre, sigui com sigui, la prediqui un "Crisòstom —boca d'or—" o un tartamut, participa de la sacramentalitat de l'acte litúrgic. D'alguna manera també és paraula de Déu. Si l'home hi aporta el seu saber i la seva traça, millor. Si no ho fa, podent fer-ho... per ells va el pollastre. Ara, si el que l'escolta ho fa en esperit de fe, serà molt si l'Esperit Sant no "li mou el cor". Bé ho va fer amb Lídia mentre parlava Pau — que podia ser ben llauna; una vegada fins se li va adormir un minyó assegut a l'ampit d'una finestra i, de poc que se li mor!

Diada 1.990

"Donem fe de la realitat nacional de Catalunya"



"Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaïonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats han de ser respectats i, fins i tot, promoguts pels Estats, els quals de cap manera no poden, segons dret i justícia, perseguir-los, destruir-los o assimilar-los a una altra cultura majoritària."

"L'existència de la nació catalana exigeix una adequació estructurada jurídic-política que faci viable l'exercici dels drets esmentats. La forma concreta més apta per al reconeixement de la nacionalitat, amb els seus valors i prerrogatives, pertoca directament a l'ordenament civil."

"L'Església, a Catalunya com arreu del món, respectant la llibertat de tothom, promou el bé espiritual i, en el possible, el material de la pàtria. S'afanya a nodrir la fe dels creients amb el pa de la veritat evangèlica i amb els sagraments, i compta amb l'ajut de Déu per a aquesta missió específica."

"La llibertat que reclamem és precisament per a evangelitzar i volem utilitzar-la a fons. La veu cristiana ha de fer-se present en tots els àmbits de la societat i no plegar-se a la pressió dels qui voldrien passar de la correcta distinció entre el món temporal i el món espiritual a l'exili de la nostra cultura i de la nostra societat de les opcions transcendentals."

Del document dels bisbes catalans:
"Arrels cristianes de Catalunya"

En el transcurs del seu setè viatge a l'Àfrica

El Papa fa una crida contra la pobresa, la corrupció i la injustícia

Quan el conflicte del Golf, que involucra les principals potències occidentals, mostra la possibilitat d'una crisi energètica, el cert és que aquest enfrontament empobrirà encara més els països del Tercer Món, els veritablement afectats pels interessos dels països implicats. Joan Pau II, que ha iniciat el seu setè viatge a l'Àfrica el dissabte 1 de setembre, ha demanat en el seu discurs a Tanzània, que els drets dels pobles siguin respectats contra l'agressió

d'altres potències. Ha dit que: "La guerra porta en ella mateixa la violació de més drets humans i comporta més mals que béns. S'ha de fer tot el possible per evitar un conflicte armat en el Golf". I també ha fet una crida perquè Africa remunti la pobresa, la corrupció i la injustícia ben aviat. Els països que visitarà el Papa són dels més pobres del món: Tanzània, Burundi i Ruanda. De retorn visitarà Costa de Marfil.



Gorbatxov elogia el paper mundial de Joan Pau II

Pàg. 7

Fa 100 anys que Pompeu Fabra va començar el seu mestratge

Pàg. 17

Els escolapis, capdavanters al Tercer Món

Pàgs. Centrals

PELEGRINATGES A TERRA SANTA GALILEA I JUDEA PELEGRINS DE LA PARAULA



- | | | |
|----------------------------|-------------------------|-----------------------|
| Jerusalem cristiana | Esplanada del temple | Mont Tabor |
| Jerusalem jueva | Mur de les lamentacions | Benaurances |
| Sant Sepulcre | Betània | Cesarea marítima |
| Basilica de la Resurrecció | Betlem | Jericó |
| Via Dolorosa | Natzarèt | Mar Morta |
| Muntanya de les Oliveres | Canà de Galilea | Ain Karem (visitació) |
| Getsemani | Llac de Tiberiades | |
| Cenacle | Cararnaüm | |

...i molts llocs més de l'Antic i del Nou Testament.

- Del 4 al 13 d'octubre
- Del 8 al 17 de novembre
- Del 3 al 10 de desembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener de 1991

Sol·liciteu informació a l'associació d'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

EGIPTE I ELS SEUS MISTERIS del passat faraònic al cristianisme primitiu

10 DIES DE VIATGE AMB UN CREUER PEL NIL
Del 30 de novembre al 9 de desembre

- **EL CAIRE** Ciutat la més gran d'Àfrica, a la vora del Nil, just abans del delta. Nucli antic; ciutatella de Salami, amb la mesquita d'alabastre; mesquita del soldà Hasan; basar de Khan el-Khalili; etc.
- **MEMFIS** Capital de l'antic Egipte. Colós de Ramsès II; esfinx d'alabastre.
- **SAKKARA** Jaciment arqueològic dels més importants i rics del món. Profusió i diversitat de monuments funeraris; piràmide esglaiada de Djoser.
- **LES PIRÀMIDES I L'ESFINX** Les piràmides de Keops, Kefren i Miceri, i l'esfinx de Gizeh, de fa 4.000 anys: una de les set meravelles del món.
- **TEBES** Antic nucli monàstic, amb grans vestigis del que havia estat una ciutat de les més antigues: el temple de Luxor, dedicat a Ammó, d'on va sortir l'obelisc que hi ha a París, i el conjunt o santuari de Karnak. Compta també amb una extensa necròpolis: la vall dels Reis, la de les Reines, el temple funerari de la reina Hatshepsut (a Deir el-Bahari), el temple excel·lent de Medinet Habú, etc., i una curiositat: els colossos de Memnó.
- **ESNA, IDFU I KOM OMBO** El temple d'Esna, dedicat a Khum, déu creador dels homes amb fang del Nil. El temple d'Idfu, del déu Horus (falcó), del període ptolemaic. I el temple Kom Ombo, dedicat a Sobek (cocodril) i a Haroeris (gran sol alat) alhora.
- **ASWAN** Hi ha la gran presa que forma el llac Nasser. Illes Elefantina i Kitchener (jardí botànic), per visitar en falua; mausoleu d'Agà Khan... Panoràmica del Nil.
- **ABU SIMBEL** Temples de Ramsès II, dels més característics, traslladats modernament fora de l'abast de les aigües.
- **ALEXANDRIA** Ciutat d'origen greco-romà, a la desembocadura del Nil, de gran història cultural i religiosa.

- Visita dels llocs indicats
- Creuer de quatre dies pel Nil
- Excursions a Alexandria i Abu Simbel
- Trajecte amb falua, embarcació típica, pel Nil
- Assistència tècnica d'Ultramar Express

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Ara fa un mes i des d'aquesta mateixa plana (Catalunya Cristiana nº 567), elogiàvem les accions empreses per l'autoritat judicial amb vista a la desarticulació de les grans xarxes de narcotraficants. Aquest és un front essencial de la lluita contra els estralls de la droga.

Recentment, ha sorgit un altre tipus d'accions contra els expenedors més petits de narcòtics i els anomenats "camells", última anella d'una cadena sinistra. Parlem dels escamots organitzats en algunes barriades de la perifèria barcelonina, que actuen amb contundència i, sembla, amb una certa eficàcia, per a netejar el seu entorn d'aquest tràfic mortífer. Es tracta d'una iniciativa molt ambigua, que hauria de fer reflexionar les persones responsables.

Un dels guanys indiscutibles de l'Estat modern ha estat la concentració a les seves mans exclusivament de l'ús de la força coactiva. Aquest monopoli i la seva integració en un sistema legal, amb totes les garanties de la societat democràtica, són un autèntic progrés que ens allunya del primitivisme de l'acció directa i incontrolada com a mē-

Escamots antidroga

todes d'arranjament dels litigis entre ciutadans. I això és irrenunciable.

Aquest és el primer motiu que ens fa mirar amb inquietud unes iniciatives que fàcilment incidiran en el desprestigi de l'organització política de la societat, avui observable, i que poden revifar tendències anarquistes sempre latents.

El segon motiu és que aquesta mena d'iniciatives tenen conseqüències negatives per a les víctimes de la drogoaddicció, les quals, més enllà de mesures coerciti-

ves, necessiten una atenció que no pot donar-los l'acció directa d'uns escamots de pinxos.

Ara bé, també cal dir que quan tenen lloc reaccions populars, com la que comentem, és que alguna cosa falla. Sembla estrany que els efectes que han aconseguit uns espontanis, sense preparació, no els haguessin assolit abans els cossos de vigilància organitzats. La societat té dret a demanar-ne comptes. Per això, tot i que no podem estar d'acord, com ja hem dit, amb aquest nou brot d'acció directa, pensem que la solució no consisteix, només, a tallar-lo. Cal, sobretot, fer-lo innecessari, amb l'adopció d'unes mesures de seguretat, en aquest camp i en els altres, que es guanyi la confiança dels ciutadans. Les deficiències dels poders públics en aquestes coses perjudiquen els ciutadans perquè els deixen indefensos davant les agressions quotidianes. Però els perjudiquen també en un punt encara més greu: els fan desconfiats i recelosos davant l'organització política de la societat i davant els seus representants. La conseqüència és un augment de l'individualisme i de la insolidaritat. Necessitem potenciar el sentit de la responsabilitat social i exercir-los, sobretot, en els indrets i amb les persones més febles.



Es gairebé impossible de casar —a primer cop d'ull— aquestes dues realitats: pau i adolescència. L'edat turbulenta de les inquietuds fora mida, dels desassossegaments, de les rebel·lies o de les inconformitats, és difícilment conciliable amb la pau, és a dir, amb el do més gran que, junt amb l'amistat, constitueix l'aixopluc més bonic de l'existència humana.

Però, aquesta proposició no respon pas a una utopia, sinó que, per contra, és un repte urgent que inquieta. Els adolescents, que no solen ser tan tancats com sembla (llevat del cas de proveir-los paradigmes amb una sensibilitat inadequada), tenen la capacitat d'amarar-se, talment com a esponges, d'una quantitat enorme de criteris utilíssims, d'aquells que forgen tota una vida. Tot allò que passa a l'ésser humà, a qualsevol de les seves edats i moments, té importància; tot hi deixa rastre, fins allò que passa durant l'embaràs: els estímuls externs que arriben a

la mare produeixen impacte en el nou ésser.

L'adolescent, malgrat que hagi adoptat ja diverses posicions a la vida i per més que conegui l'art d'atrinxer-se, encara ofereix esclatxes enormes per al diàleg.

Normalment, s'ha fet ús d'una mala pedagogia respecte de l'adolescència, quan se li ha ensenyat a fer servir recursos com ara la duresa i la inflexibilitat enfront de la societat a fi de demostrar que ja s'és madur. El caràcter "forjat" així entre els adolescents, perquè siguin forts davant les asprors de la vida i no caiguin en la debilitat i el dubte, fa de l'adolescent un ésser humà que es refugia al racó més absurd d'un vulnerable quadrilàter pugilístic. S'arracona el noi a unes cordes que realment no el protegeixen. Se li explica que ha d'estar preparat per tal de defensar-se, i que com més agres-

sivitat tingui millor. Se l'ensenya a mirar els conveïns amb una superioritat mesurada, que camufla l'altivesa de sentir-se el millor. Se l'ensenya a sentir-se humanament imprescindible dins la història de la humanitat; a defensar-se de les culpabilitats socials a base de culpabilitzar tothom i, sobretot, el passat històric; a crear fronteres i distàncies infranquejables perquè així es pugui sentir màgicament intocable. En definitiva, se l'ensinistra en la defensa personal, a base d'uns ideals de futur falsos, per tal que es converteixi en un mesies fanatitzat que encapçali estols d'aduladors. Aquestes, i moltes coses més, no duen pas cap a la pau. Totalment al revés, porten a la destrucció més terrible de l'ésser humà a base d'unes cuirasses pesades per a gent de 13, 14, 15 i 16 anys.

Aquestes qüestions han es-

tat les estudiades a les Jornades Interdisciplinars que ha organitzat l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, sota aquest títol: "Adolescents dels 90. Obrir camins a la pau". Estudiar el fenomen de la predisposició humana envers la no-pau i tots aquells muntatges socials que debiliten la convivència, ajuda a descobrir segurament la possibilitat de fer donar un tomb a la pedagogia de l'adolescència. Ajuda a descobrir el camí perquè es puguin establir unes bases —noves, potser— que serveixin perquè els humans entenguin la història des d'una òptica nova, la qual els ajudi a acceptar joiosament la realitat de ser qui són, sense fer recaure càrregues pesades en aquells que pertanyen a una banda o a l'altra d'una frontera, o a una raça, o a un grup determinat. És un repte intentar d'explicar que el llenguatge de l'amistat no és

pas un vehicle de solució per a solucions conjunturals, sinó que és bàsic per poder entaular un diàleg de tu a tu, en què es pugui transparentar els éssers cara a cara, sense amagar-se, senzillament, per tal d'aconseguir ser socialment uns.

Aquestes Jornades han ofert un nou llenguatge pedagògic, psicològic, sociològic, polític, històric, a fi d'encarrilar el cabal enorme de possibilitats humanes. Tot això haurà de transcórrer dins els marges d'una convivència respectuosa amb aquelles actituds que són capaces de potenciar el bé dels qui existeixen i de donar una qualitat de vida, per mitjà d'una llibertat enriquidora de l'existència.

Tot això, els adolescents ho entenen; fins i tot ho desitgen, i, si els obrim camins, seran capaços de crear una nova imatge social: perquè ells són una esperança viva de maduresa humana.

JOSEP M. FORCADA

La pau i els adolescents

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutjar
Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Alejo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels - C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona
Impressora: Publigraf, S.A.L. Pte. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. □ Amèrica: 10.650 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. □ Filipines: 11.400 Ptes. □ Àsia més oriental: 14.200 Ptes.

RESPIR

UN CALMANT EFICAÇ!

Un home deixa el cotxe aparcats en un lloc on no era correcte de deixar-lo, perquè feia nosa a qualsevol altre cotxe que hagués de sortir; com que només eren dos minuts, el temps just d'entrar en una botiga a deixar un encàrrec, s'hi va atrevir. En sortir de la botiga, es troba al costat del seu cotxe un senyor fet un energumen, que l'escridassa, l'aferra per les solapes de la jaqueta; sense precisar cap acusació, crida i crida i, com més crida, més es congestiona i menys s'explica. L'altre, que es voldria disculpar i demanar dispensa, no pot dir res, perquè l'energumen no li deixa cap esclatxa. Quan finalment en troba una, ja li han passat les ganes de disculpar-se, només li diu tot simplement i amb bonhomia: "Escolteu, mestre: em sembla que vós no heu passat encara del cinquè dia de la Creació!" Segur que l'energumen no ho entengué, però em deien els qui ho veieren que va callar, sorprès i estupefacte, el va deixar pujar tranquil·lament al cotxe i partir sense danys de cap mena.

MIQUEL ESTRADÉ

ARA MATEIX

Catolicisme i societat americana (i 4)

J. CARRERA PLANAS

No cal pas inquirir gaire per a adonar-se de dues realitats de la vida americana que, sovint, esdevenen coincidents: la multiplicat de sectes de tota mena i el gran — creixent — nombre de sud-americans i centreamericans —els "hispanos"— que viuen als Estats Units.

Hi ha sectes ben organitzades, serioses. Aquestes obtenen una gran penetració social, amb una especial incidència, precisament, en els "hispanos". El pare jesuïta Díaz Vilar, que promou un gran treball pastoral a través del "Northest Catholic Pastoral Center of Hispanics", assenyalava com a causes determinants d'aquest èxit de les sectes les següents raons: fan un bon ús dels mitjans de comunicació, ofereixen la participació en petites comunitats, ajuden a superar la sensació d'anonimat, tenen una doctrina senzilla i l'expliquen amb bon mètode catequètic, comuniquen una visió d'esperança, ofereixen als seus membres una identitat cultural, tenen clares les estratègies...

També és fàcil trobar grups sectaris matussers i d'un paternalisme que aquí no hem conegut mai, ni en les èpoques pitjors... Heus aquí una petita anècdota pintoresca i significativa. En un carrer neiorquí de mala reputació, el 42 entre lesavingudes cinquena i setena, cap a les 11 de la nit, apareix, entre la gentada —la majoria negres— que va i ve, un grupet de joves. Instal·len a la vorera una tauleta i hi col·loquen un munt d'entrepans. Amb megàfons estridents, comencen a cridar els vianants. Hi acuden uns tipus d'allò més mal girbats i míseros. La predicació escolten diu, substancialment: ara us farem un do material, però us en volem fer un d'espíritual, que confesseu que Jesús és Senyor... La predicació s'allarga. La cua dels infelços aguantava estoicament, algun té un posat burleta. Finalment, reparteixen els entrepans. En dos minuts desapareixen tots... juntament amb els qui els han rebut. Els predicadors

es queden sols. Intentem dialogar amb un d'ells, que ens dóna el prospecte del seu grup i ens interpel·la: "que no heu llegit, a la Bíblia, que el qui confessa que Jesús és Senyor se salva? Mireu aquell com ho fa..." Efectivament, en un racó hi ha un adolescent negre, esprimatxat i de cara trista, a qui un dels predicadors imposa les mans. Aquest haurà estat l'únic fruit d'una acció possiblement ben intencionada, però molt primària... Més enllà trobem altres grups de difícil identificació: porten cartells que reclamen els drets dels indis i d'altres minories i posen a terra una pintura de Jesucrist que, en un moment donat, trepitgen. Tot seguit se'n van. La policia els observa d'un tros lluny, sense dir-los res.

Els "hispanos" mereixen una gran atenció de l'Església americana. A part dels serveis pastorals al·ludits, el desembre del 1983 els bisbes dels Estats Units van publicar una carta col·lectiva titulada "Presència hispana: esperança i compromís". Comentant-la, el ja citat pare Díaz Vilar exposava uns conceptes que m'han cridat l'atenció per la semblança que tenen amb els plantejaments que, en el nostre àmbit, força més restringit, ens fem sobre la integració. Diu, adreçant-se als hispanos: "... però cal que nosaltres també ens integrem en aquesta Església i en aquesta so-

cietat. No podem viure en ghettos fent vida a part, ignorants i inconscients d'allò que passa en aquest poble i en aquesta església. Perquè nosaltres avui, som membres d'aquesta Església Catòlica dels Estats Units i ella és la nostra església. Vivim en aquest país, en aquesta terra que és la nostra terra, i per això hem d'integrar-nos en aquesta església i en aquesta societat. Evidentment, tal com diuen i ho recalquen els bisbes, això no vol dir que ens hàgim de deixar assimilar per la cultura dominant nord-americana. Ells parlen d'una integració respectuosa amb la cultura i els costums hispanos, parlen d'unitat en la pluralitat".

Acabo aquestes quatre pinzellades sobre catolicisme i cultura americana amb unes paraules pronunciades a Roma i davant el Papa pel cardenal O'Connor. Voldria que fossin un petit homenatge als nostres germans en la fe nord-americans. "Ens convé mantenir el nostre equilibri i el nostre sentit de l'humor... En la nostra cultura americana hi ha una quantitat fantàstica de coses bones, i nosaltres, els bisbes, hem après d'Amèrica, mentre la instruïm a ella. Hem après a viure amb els seus mals, sense deixar-nos guanyar per ells. El nostre Sant Pare ha vist, ell mateix, la fe magnífica de tants milions de fidels nostres. Alguns són febles, com ho som nosaltres, els bisbes; alguns són pecadors, com ho som nosaltres, els bisbes; tots són molt humans, com nosaltres, els seus bisbes. Sant Agustí va tenir èxit en batejar Platò, sense acceptar-ne el paganism; Sant Tomàs va tenir èxit en batejar Aristòtil, sense caure en la seva filosofia naturalista. Ara també pot semblar a alguns que nosaltres, els bisbes, ens hem adaptat massa còmodament al relativisme moral que caracteritza una gran part de la vida americana dels nostres dies. Però... en aquest país nostre, tenim aigua a bastament, i estem en condicions de poder batejar la nostra cultura."

El senyor Josep i la mort digna

El senyor Josep i la mort digna

PAU SAUMELL, advocat

El senyor Josep era un home vell de cos i ànima. Després d'haver dedicat tota la seva vida a la magistratura amb èxit notable, el seu cap, al voltant de setanta-cinc primaveres, començava a trontollar, amb una arterioscleròsi incipient. Com que la resta del cos també començava a mostrar indicis de desgast, decidí jubilar-se de cop de totes les seves ocupacions, que certament no eren poques. En qüestió de dies va presentar la seva jubilació a l'oficina judicial, encarregà al seu representant que iniciés el tràmit de venda de les seves col·leccions de segells, màteria en la qual havia estat també perit i mecenes, i renuncià a la seva poltrona d'acadèmic, tot al·legant raons personals.

El senyor Josep estava cansat, tan cansat que decidí redactar el seu testament vital. Tenia un veritable pànic al sofriment. Declarà davant el seu notari que, en cas de malaltia o dany físic o psíquic greu, que produís patiments insuportables, autoritzava els metges que li facilitessin tractament paliatiu suficient, encara que això no impedisís o accelerés el natural procés cap a la mort.

Al cap de poc, va tenir ocasió de donar la notícia de la seva decisió a la seva filla Clara, l'única del seu matrimoni trencat per un jutge anònim anys enrera. La Clara era una filla correcta i complidora

de les seves mínimes obligacions filials, però freda. No li sorprengué gens la decisió del seu pare, perquè el coneixia i compartia les seves idees. La Clara suportava un matrimoni incòmode amb un advocat de mitjana.

Durant els darrers anys, la Clara, que vivia a una altra ciutat, el venia visitant tres o quatre vegades l'any. Després de rebre l'anunci del senyor Josep les visites anuals de Clara al seu pare es reduïren a una de sola i protocol·lària. Abans, el senyor Josep encara aixecava els ànims cada vegada que ella venia, perquè l'acompanyaven els seus dos fills bessons, que amb els seus pocs anys eren una alegria per qualsevol. Però fins i tot els néts varen deixar de visitar-lo amb la seva mare, que s'excusava sempre amb malalties i deures escolars.

Fins que arribà l'hora en què, al seu dolor espiritual, vital, s'afegí el dolor físic de la malaltia. Una greu, dolorosa, cruel malaltia s'apoderà del senyor Josep, que va ser ingressat a la clínica. Sospitava que els metges li deien només mitges veritats, fins que exigí la veritat sencera, nua, que li mostrà un càncer incipient i difícilment curable. El senyor Josep lliurà als seus

metges el seu testament vital i es disposà a consumir amb la mort les seves poques ganes de viure.

Entretant, la Clara vivia aquells dies entre la incomoditat i l'escrúpul. Se sentia incòmoda perquè, seguint els arters consells del seu marit, havia reduït les visites al seu pare a la mínima expressió.

—Si veu que el vas a veure més, pot tornar a ser més afectuós amb tu, amb els nens, amb la vida i oblidar-se del seu testament vital, del seu desig de morir amb rapidesa i pensa que ens convé heretar com més aviat millor. A més, el teu pare no t'estima, i, si s'allarga massa, l'herència pot desaparèixer entre les factures de la clínica.

La Clara —i el seu marit— sabia que ella era i continuaria essent l'única hereva, malgrat la freda relació que mantenia amb el pare, senzillament perquè aquest no tenia ningú més per deixar la seva fortuna. La seva vida havia estat un cercle tancat, els seus amics eren només companys de tertúlia i gresca.

La incomoditat, però, la conduïa també a un cert escrúpul.

—Al cap i a la fi, és el teu pare!, li deien les amigues.

La Clara callava i se submergia tant com podia en la seva activitat professional. No volia ni podia pensar. Fins que un dia, fullejant una revista, va conèixer la història de Cicely, una dona que, l'any 1967, amb l'ajut de l'herència d'un moribund i de la seva indòmita força de voluntat, fundà al sud de Londres l'Hospital St. Christopher, per malalts terminals, un hospital en el qual no es pretenia allargar frenèticament la vida, sinó més aviat el tracte humà del doctor assegut a la capçalera del malalt, agafant-li la mà amb tendresa, oferint-li, a més d'un dosificat control del dolor amb analgèsics, amistat i ganes de viure, tot el que es tradueix, paradoxalment, en alegria, serenitat i tranquil·litat davant la mort.

La Clara, aquella nit, somià amb la Cicely, comparant-se en un desequilibri brutal amb aquella dona que, amb el temps, havia fundat Hospice, un moviment mundial que anava difonent les seves idees, i hospitals per tot el món. I ella, la Clara, que ni tan sols havia estat capaç de tenir cura del seu propi pare, d'estimar-lo, d'exercir com a filla. La Clara somià entre

llàgrimes.

Una radical metamorfosi la transformà. Aprofitant que els nens havien començat les vacances, es traslladà amb ells a la ciutat on encara agonitzava el pare. Demanà als metges que esperessin una mica i, que seleccionessin acuradament els sedants. Passà dies i nits al costat de l'atònit senyor Josep, explicant-li el que havia llegit i sentit, el que era la seva vida, el seu matrimoni i els seus fills, desfogant-se i mullant amb mil llàgrimes el seu coixí, una per cadascun dels dies de la seva llarga vida d'amor escatimat al seu pare.

El senyor Josep, acostumat fins llavors únicament a les experiències jurídic-científiques, passà de la sorpresa a la reflexió, de la reflexió al dubte, del dubte a la transformació, als plors i a la serena alegria i acceptació de la malaltia i de la seva filla.

Un dia abans de l'assenyalat definitivament pels metges pel seu òbit, va fer comparèixer el seu notari i revocà el seu testament vital. A més, a petició de la seva filla, de la Clara retrobada, disposà que es destinés la seva herència a construir un hospital per la Cicely a la ciutat, que fou batejat amb els seus cognoms, i que amb els anys omplís la vida, abans sense sentit, de la Clara.

Al cap de pocs dies, el senyor Josep morí, de mort digna.

ACUDIT



La Tarraconense

Sr. Director:

En el número 556 vaig llegir un EDITORIAL amb aquest mateix títol, i al moment em vingueren les següents idees: En néixer a Barcelona sempre m'he preguntat: ¿Per què davant la mil·lionària ciutat de Barcelona no es divideix la diòcesi en dues, ressuscitant la històrica diòcesi d'Egara, quedant-se Barcelona amb només la seva ciutat i la resta de la diòcesi passar a Terrassa?

Doncs, no hi estic d'acord a dividir Catalunya en dues províncies eclesiàstiques de Barcelona i Tarragona. La TARRACONENSE es massa his-



tòrica perquè la destrueixin. A més a més si vaig néixer a Barcelona, a la Rambla de Santa Eulàlia (avui Fabra i Puig) precisament a la casa veïna al temple, avui convertida en un gratacles la planta baixa del qual és un comerç de làmpades; vaig estudiar part

de la meua carrera sacerdotal al Seminari de Tarragona. En aquesta província vaig passar els millors anys de la meua infància i vaig agafar massa estima a tot allò relacionat amb Tarragona. El palau d'August que el poble l'anomena Castell de Pilats, diuen que Cèsar August dictà el decret d'empadronament que va obligar sant Josep i la Mare de Déu a realitzar el viatge a Betlem i així es va complir la profecia de Miquees referent al naixement del Messies en aquesta ciutat de Judà.

Està molt bé que es divideixi la diòcesi de Barcelona en dues, però cal respectar la integritat de la Província Eclesiàstica Tarraconense.

FRA FRANCISCO MARIA PIQUER

Dimecres, 29

Iraq: les dones i els nens estrangers en llibertat

Les dones i els nens familiars dels ciutadans occidentals retinguts a l'Iraq, poden abandonar el país a partir d'avui. Mentrestant, Saddam Hussein continua els seus cops d'efecte: noves imatges televisives amb ostatges, declarar Kuwait dinovena província d'Iraq, donar el seu nom a una comarca del país, demanar un debat televisat amb Bush i amb la Thatcher. Saddam dona l'annexió de Kuwait com un fet irreversible, i els EUA i l'ONU demanen la retirada de l'Iraq de Kuwait com a condició de la solució del conflicte.

Mubàrak i Assad volen evitar el pitjor

Ahir a Alexandria s'entrevistaren llargament el president egipci Hosni Mubàrak i el seu homòleg sirí Hafez al-Assad en un intent de fer tot el possible per evitar la guerra, "mot que en àrab només té tres lletres, però que és molt perillós". Mubàrak manifestà que confia que Saddam "no encengui la metxa", i que espera que les tropes iraquianes es retirin de Kuwait.

Dijous, 30

Pacte secret ofert per Saddam als EUA?

Publicada la notícia pel diari nord-americà "Newsday", sembla que el fet ha estat reconegut per fonts oficials de l'administració nord-americana. Segons aquestes fonts l'Iraq hauria ofert de retirar-se de Kuwait i permetre la sortida de tots els estrangers, a canvi que s'aixequi l'embargament, se li garanteixi l'accés al golf Pèrsic per les illes de Bubiyan i Warbah i que se li atorgui el control d'un camp petrolier situat entre els dos països i que era objecte de disputa. Es creu que el president Bush, junt amb el Consell Nacional de Seguretat, estudiaren ahir aquesta oferta.

Trobada de Pérez de Cuéllar amb Tareq Aziz

Una altra font d'esperança de pau és la trobada que tindrà lloc avui a Amman de Pérez de Cuéllar, secretari general de les Nacions Unides amb el ministre iraquí d'Afers Estrangers, Tareq Aziz, que intentaran trobar el camí per assolir una solució pacífica del conflicte.

Divendres, 31

Situació en el golf Pèrsic

Es multipliquen els contactes diplomàtics. Avui, el secretari general de l'ONU s'entrevistarà amb el ministre d'Afers Estrangers iraquí Tareq Aziz. Pérez de Cuéllar ha dit que es tracta de "converses" no de negociacions. No es descarta que fins i tot s'arribi a Bagdad. Des d'ahir el Consell de ministres de la Lliga Àrab està reunit al Caire, si bé només hi participen tretze dels vint-i-un Estats de l'organització. El rei Hussein de Jordània va començar ahir a Madrid una gira per diferents capitals europees. Saddam Hussein, per una banda ha alliberat tres ostatges (entre ells una espanyola embarassada), i per l'altra ha amenaçat de destruir Israel i Aràbia Saudita en cas de guerra. Margaret Thatcher ha qualificat de "mínima" la resposta dels països europeus (llevat de Gran Bretanya i França) a la invasió de Kuwait. Bush ha dit que els costos de l'operació "Escut del desert", de l'embargament i dels seus efectes, s'han de pagar entre tots els que hi donen suport.

Dissabte, 1

Amman: converses Pérez de Cuéllar-Tareq Aziz

Sembla que van per bon camí. Un signe n'és el fet que avui continuaran les converses, després que un grup d'experts dels dos bàndols hagin intercanviat punts de vista. Tots dos les han qualificat d'importants i molt útils. Aziz ha dit que si l'ONU dona garanties que Iraq no serà atacat, podrien ser alliberats tots els estrangers retinguts a Bagdad. Aziz lliga la solució de la situació amb les converses sobre Palestina i el Líban i se solucionin els problemes. Es mostrarà favorable que es trobi una "solució àrab". Cap referència a la retirada de les tropes iraquianes de Kuwait. Sembla que Bagdad comença a sentir-se pressionada per l'efectivitat del bloqueig que podria posar en perill l'estabilitat de l'actual règim.

Berlín: firmat el tractat d'unificació de les dues Alemanyes

El tractat que estableix les bases jurídiques i polítiques per a la unificació de la RFA i la RDA, fou firmat ahir a Berlín pel ministre de l'Interior de la RFA i el secretari d'Estat de la RDA. Aquest tractat de més de 1.000 pàgines és realment un gran document històric. Ara el discutiran els Parlaments d'ambdues Alemanyes, i segurament el 21 de setembre s'aprovarà definitivament. La consumació definitiva de la unificació tindria lloc el 3 d'octubre.

Diumenge, 2

Cimera Bush-Gorbatxov

Tindrà lloc el dia 9, diumenge, a Helsinki. Agenda: la crisi del Golf Pèrsic i la reducció d'armes nuclears i de forces convencionals a Europa. Bush està content de la cooperació de l'URSS en la qüestió del Golf, si bé alguns sectors republicans estan preocupats pel subministrament d'armament i de consellers militars per part de l'URSS a Saddam Hussein. Durant la crisi del Golf els dos caps d'Estat no han mantingut converses telefòniques, però sí que ho han fet el secretari d'Estat i el seu homòleg soviètic.

Amman: han acabat les converses Cuéllar-Aziz

Aparentment en un fracàs total. No es veu previsible una solució diplomàtica al conflicte. Cuéllar no pensa entrevistar-se amb Saddam Hussein, i pel que sembla Iraq no accepta retirar-se de Kuwait, ni alliberar la totalitat dels ostatges, tot i que ahir, van ser alliberats 250 dones i nens. Ahir a la nit esperaven ser alliberats 52 ciutadans espanyols.

Dilluns, 3

Bilbao: nou atemptat d'ETA

Un jove guàrdia civil de 22 anys i un altre jove que casualment es trobava en aquell lloc amb problemes a la bateria del cotxe, resultaren morts quan un cotxe amb 60 quilograms d'amonal i teledirigit va ser llançat contra una cabina de vigilància de la guàrdia civil, al moll d'Uribarte (Bilbao).

El Papa a Tanzània

La fe creix als països africans. El Papa ha convocat un sinode africà per al 1993. Ahir, el Papa, a Dar es Salaam, s'entrevistà amb tots els líders religiosos de les diferents confessions, celebrà l'Eucaristia davant de 80.000 persones, i es va reunir amb la Conferència Episcopal.

La crisi del Golf

Ahir Pérez de Cuéllar es reafirmà en el seu desencís per l'escàs resultat de les seves converses amb Tareq Aziz. Li sembla que l'Iraq no té voluntat política de posar fi a la situació. Confia, però, que després del preu pagat en la guerra amb l'Iran, prengui consciència de tot el que es juga en la crisi del Golf i accepti, finalment, la via diplomàtica per trobar-hi una sortida.

Dimarts, 4

Dimissió del secretari de la Lliga Àrab

Chedli Klibi, secretari de la Lliga Àrab des de feia 11 anys, ha presentat la dimissió. No ha pogut aguantar la tensió de la divisió entre els membres de la Lliga en pro-iraquians i anti-iraquians.

La cimera d'Helsinki

Tothom la veu com un moment crucial del que en pot dependre la pau o la guerra. Gorbatxov es mira amb recel la presència nord-americana al Golf? Bush vol demanar llum verda per a una solució de força? Cal esperar indefinidament l'efecte del bloqueig? El rei Hussein de Jordània vol visitar Gorbatxov, a Moscou, abans de la cimera.

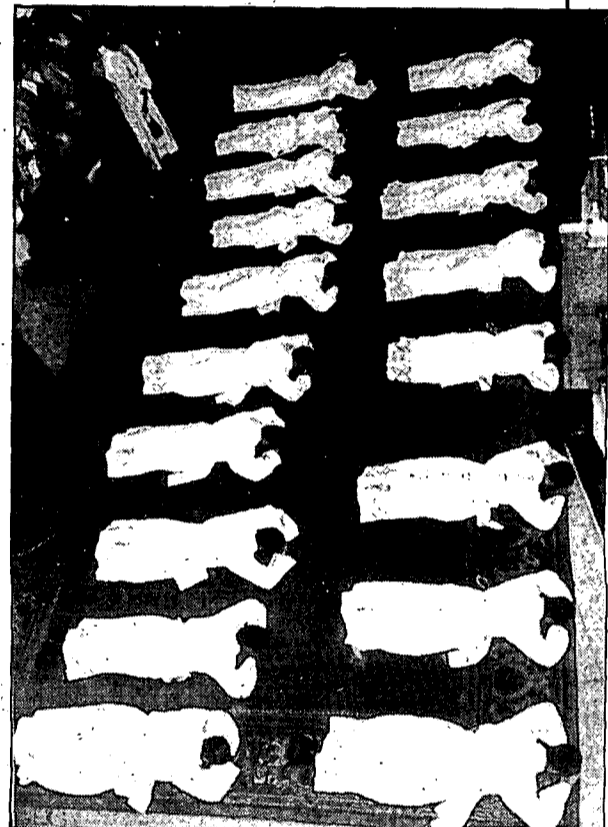
Jerusalem: res de lligar el problema palestí amb el del Golf

L'Estat hebreu no permetrà que s'arribi a l'acord de la retirada de les tropes iraquianes de Kuwait, a canvi que Israel es retiri de Cisjordània i Gaza.

Objectiu obert



La Mare Teresa, des del balcó de la seva residència a Calcuta, escolta el "happy birthday to you" que li canten les germanes Missioneres de la Caritat. Amb motiu del seu 80 aniversari rep mostres d'afecte de tot el món.



El Nunci monsenyor Mario Tagliaferri, a Torreciudad, administrà el sagrament de l'Orde Sacerdotal a 18 membres de l'Opus Dei.



El bisbe de Badajoz, Antonio Montero, presidi l'enterrament de les quatre víctimes del tiroteig de Puerto Hurraco.



L'aparent fracàs de les llargues converses entre Pérez de Cuéllar i Tareq Aziz, preocupa a totes les cancelleries occidentals.

La Sida afecta 10 milions de persones en el món

"No creem nous leprosos", demana l'Església

Era a San Francisco, el 1987, que Joan Pau II abraçava un nen afectat de sida. Segons els bisbes americans: "Era una manera de dir que la sida té un rostre humà". L'Església s'ha apropiat als afectats de sida amb amor i compassió, donant suport també als familiars i als amics de les víctimes; ella els defensarà contra qualsevol discriminació, tal com va expressar el cardenal Arns a São Paulo (Brasil) en el seu "Projecte Esperança". I és l'objectiu de la Conferència Episcopal dels Estats Units quan crida a la compassió, al respecte a la integritat humana, a la responsabilitat, a la justícia i a la pregària i a la conversió.

Compassió: la paraula no té gaire bona premsa... Per donar-li un rostre, la diòcesi de São Paulo difon alguns vídeos amb un llenguatge molt senzill, que mostren el testimoni dels malalts i dels qui en tenen cura. Per la seva banda, l'episcopat americà estima que "la compassió és molt més que la simpatia, comporta una experiència d'intimitat, gràcies a la qual la persona participa de la vida d'una altra". Per abatre les barreres de la malaltia el Papa va revelar el 1988 que la sida conduïa a "desafiar no solament l'amenaça de la malaltia, sinó igualment la desconfiança d'un mitjà social atemorit".

Els bisbes americans han subratllat el valor de la sexualitat unificada en l'amor, que sense amor perd la seva verita-

ble essència, i la sexualitat queda reduïda a "un conjunt d'impulsos i d'instints corporals". Demanen que aquesta no sigui "una set de posseir i de dominar". Nombrosos factors s'oposen a la sexualitat unida a l'amor: la desvalorització de la fidelitat i del matrimoni, la contradicció entre el discurs dels adults i els seus comportaments, etc. També l'educació entra en contradicció amb els valors fonamentals de l'home. Nombrosos joves estan ansiosos i lluiten per "establir la seva identitat sexual i per adaptar-la a la seva vida". A São Paulo, un programa científic i ètic els ajuda, tant a la Universitat Catòlica com en les comunitats de base. Segons monsenyor Arns el programa es basa en: "Ser honest en els fets,

clar sobre els principis i confiar en els valors cristians fonamentals".

Als Estats Units, "l'Església afirma que totes les persones, independentment de les seves tendències sexuals, són creades a imatge de Déu i posseeixen una dignitat que ha de ser respectada". El problema es complica pels futurs sacerdots o religiosos. A l'Àfrica, alguns seminaristes comencen a descobrir la sida que resulta un dilema per a l'Església, segons confessà una nota de l'episcopat africà.

No crear nous leprosos

El dret canònic demana que els candidats al ministeri tinguin bona salut i que res no atempti contra la seva reputació o intimitat. Tanmateix, —considera el text africà— si existeix el seropositiu en una congregació o n'és portador algun clergue, pot conduir a l'apostolat i a testimoniar "la vocació d'acceptar els riscos normals que les persones estan suportant en una societat lliure, i no instaurar un model elitista". La sida no ha de crear nous leprosos, privats dels seus drets com en el temps de la Bíblia, adverteix el bisbe de São Paulo, cardenal Arns. L'episcopat americà no es cansa de dir que la justícia so-



No discriminar els malalts de sida és justícia social, creu Joan Pau II.

cial també afecta a la recerca científica i el suport al personal mèdic i l'accés per a tot hom a un tractament adequat —"comprentent els qui no poden pagar"— i a una informació preventiva. Si es mira la societat, quan irromp la malaltia en alguna família es donen casos de còlera, de sentit de culpabilitat, de dolor, i fins i tot de refús. Les comunitats cristianes estan convidades a ajudar aquelles famílies afectades, rellevant, algunes estones, les persones que han d'atendre el malalt.

"La nostra resposta a les persones afectades de sida ens ha de permetre descobrir el Crist en elles i, al mateix temps, que elles retrobin el Crist en nosaltres". El pati-

ment, recorden els bisbes americans, no s'ha de buscar per ell mateix, però pot suposar un temps vital en l'existència per a reconciliar-se tant amb la vida com amb la mort; obre a la compassió de Déu i a l'esperança.

El cardenal Arns va dir fa poc "faig una crida a la solidaritat de tota la comunitat cristiana envers aquells que més pateixen". I els bisbes americans en el document que van redactar als Estats Units acaben afirmant: "La sida porta noves angoixes, nous terrors i ansietats, noves proves de dolor, noves ocasions de compassió. Però no pot canviar un fet immutuable: L'amor de Déu per tots nosaltres". N.O.

Va fer-se a Holanda un Congrés Mundial de capellans casats

Amb assistència de cent cinquanta persones d'Europa, Amèrica llatina, Estats Units i Sud-Àfrica, va tenir lloc a Doorn, Holanda, el Congrés Mundial de Capellans Casats, que durà sis dies.

Organitzà la reunió la Federació Internacional de Capellans Catòlics Casats, amb seu a París, que aplega 22 seccions nacionals. El lema de les jornades fou "Un nou ministeri per a un temps nou".

La Federació aspira a assolir una nova regulació del ministeri sacerdotal a l'Església catòlica, condicionat fins ara al celibat. En els darrers trenta anys, la Cúria romana dispensà del vot de castedat els capellans que ho sol·licitaren, però amb la condició que deixessin d'exercir el ministeri sacerdotal. Segons la Federació, és un "anacronisme" que el celibat continuï essent un "criteri selectiu" per formar part de l'"élite directiva" dins de l'Església catòlica.

Joan Pau II, fa poc, va posar fre un cop més a les pretensions dels ex-capellans, tot recordant la necessitat de formar els seminaristes en el vertader significat del celibat sacerdotal.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella serosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.



Els vuitanta anys de la mare Teresa

La mare Teresa de Calcuta rep la felicitació d'una admiradora en el centre Nirmal Kenedy, de Calcuta, un dels convents de les Missioneres de la Caritat. Aquest dia, 27 d'agost, la mare Teresa celebrava el seu 80è aniversari.

Gorbatxov elogia el paper mundial de Joan Pau II

El màxim líder soviètic, Mikhaïl Gorbatxov, declarà fa poc a un grup de periodistes italians que "el paper de Joan Pau II en el desenvolupament dels canvis de l'Est ha estat molt important i positiu". Aquesta declaració, que ha coincidit amb el bon moment de les relacions Vaticà-URSS, ha confirmat la vital importància que ha tingut el treball del Pontífex en l'actualíssima democratització de l'Europa oriental.

Aquestes declaracions foren fetes pel president soviètic durant una conversa informal que mantingué al Kremlin amb un grup de periodistes italians que havien viatjat a Moscou amb Giulio Andreotti, president de torn de la Comunitat Europea.

Tot i que ja se sabia que el líder soviètic estava molt impressionat per la personalitat de Joan Pau II, i que entre totes dues personalitats hi ha una relació de mútua confiança, especialment des de la visita de Gorbatxov al Vaticà (el novembre de l'any passat), mai no havia transcendit als mitjans de comunicació un judici tan clar sobre el paper que ha jugat Joan Pau II en el desenvolupament dels canvis als països de l'Est.

En aquesta avinentesa, el president soviètic no ha pogut ser més explícit i ha afirmat amb rotunditat que Joan Pau II ha jugat un paper molt important i positiu en els recents canvis a Europa. "Això és cert i cal que tothom ho sàpiga", declarà Mikhaïl Gorbatxov.

Sobre la possible visita del Papa a la Unió Soviètica, Gorbatxov digué que no sabia quan podria tenir lloc. "Tot és possible. De moment continuem mantenint bons contactes i he rebut múltiples comunicats de cordialitat de Joan Pau II", afegí el president de l'URSS, qui finalment va comentar que les relacions amb la Santa Seu són "excel·lents". C.C.

Mor el cardenal Trinh Van Can



Hà mort el cardenal Trinh Van Can, arquebisbe d'Hanoi, d'un atac al cor i a l'edat de 69 anys. Durant el seu govern han millorat les condicions dels catòlics, sospitosos i perseguits, així com les relacions amb el Govern comunista. Ara es plantegen greus dificultats, donat que Govern i Vaticà no es posen d'acord per l'elecció dels bisbes. Els catòlics vietnamites són sis milions i es troben sobretot al sud, on es refugiaren els perseguits del nord.

Monsenyor Joseph Marie Trinh Van Can nasqué a Hanoi el 1921, s'ordenà de prevere el 1949, de bisbe el 1963, arquebisbe d'Hanoi el 1978 i cardenal el 1979. C.C.

Debat sobre el Catecisme Universal

Els bisbes italians critiquen el capítol sobre moral

La Conferència Episcopal Italiana (CEI) ha expressat les seves reserves sobre el catecisme universal, la redacció del qual ha estat feta per una comissió presidida pel cardenal Joseph Ratzinger. L'episcopat italià demana que es tinguin en consideració les condicions de vida dels cristians d'avui, les seves qüestions fonamentals i

els punts de la doctrina que resulten més problemàtics. Els bisbes italians proposen, entre altres coses, substituir el títol "Catecisme per a l'Església Universal" per "Síntesi de la doctrina catòlica per a la catequesi". D'aquesta manera es vol arribar a una comprensió més gran de la "relació d'unitat, de diferència i de comple-

mentarietat amb els catecismes nacionals i diocesans". La CEI demana d'especificar una profunda revisió tant del contingut com de l'estil de la tercera part de l'esbós del catecisme que tracta sobre la moral catòlica: "El catecisme universal no permetria de veure de manera adequada la novetat i l'originalitat de la moral

cristiana".

Respecte de l'ecumenisme, la CEI proposa que "el text es redacti amb una atenció ecumènica més accentuada a la llum del Vaticà II i del magisteri successiu". El document ha de ser clar i al mateix temps viu, amb un llenguatge "més pròxim a l'home d'avui, superant la rigidesa dels esquemes culturals desfasats".

Aquesta postura també és compartida pels bisbes americans, alemanys, suïssos i belgues. Monsenyor Sandro Maggolini, que forma part de la comissió que ha redactat l'esbós, considera que no hi ha oposicions radicals i que en conjunt el judici és positiu. F.G.

EDICIONES PAULINAS

Para lectura, reflexión, estudio y meditación



ALBA

Una colección polifacética, abierta a diversos temas: fe y formación cristiana, espiritualidad y liturgia, problemas de actualidad y estudios..., que comprende dos series: «Maior» (21 x 13,5) y «Minor» (18 x 11).

Serie «MAIOR»

1. La perla del pobre, Charles Lepetit.
2. Seremos juzgados sobre el amor, M. Teresa de Calcuta.
3. Apuesta por Cristo en los pobres, J.L. González y J.N. Playfoot.
4. El amor a ojos abiertos, Clément Renirkens.
5. Vivir el concilio, José M.ª Vigil.
6. Vivir desde lo positivo, Alfonso Francia.
7. Vivir el morir, Delisle Lapiere.
8. Una aventura del espíritu, C. E. Luquín.
9. Pequeñas sorpresas bíblicas, J.R. Sáenz.
10. La alegría de Nazaret, J. Luis Santos.
11. Nuevos horizontes de la viudez, Gameiro.

12. Madre de Dios, madre de los hombres, imagen de la Iglesia, A. de Pedro.
13. Celebración de los funerales, Paul Guérin.
14. La jirafa tiene ideas muy elevadas, José M.ª Cabodevilla.

Serie «MINOR»

1. Se llamaba María, José Pollano.
2. Diálogo interior con el Señor del evangelio, M. Bertrán.
3. Manifiesto franciscano para un futuro mejor, J.A. Merino.
4. María de Nazaret, José M.ª Vigil.
5. El año litúrgico, Joan Bellavista.

6. Adviento-Epifanía, Vicent Ryan.
7. Cuaresma-Semana Santa, Vicent Ryan.
8. Pascua-Fiestas del Señor, Vicent Ryan.
9. El domingo, día del Señor, Vicent Ryan.
10. Una lámpara en la ciudad, C. Amigo Vallejo.
11. Primeros pasos en la oración, J. M.ª Lustiger.
12. El Nuevo Testamento, Jean Guilton.
13. La reforma litúrgica después del Vaticano II, M. Garrido Bonaño.
14. La laicidad del creyente, G. Barbaglio.
15. Fe sin fronteras, Jacques Gaillot.
16. Las estaciones de la resurrección, Gibbins.
17. Pórtico de la Trinidad, Tony Castle.
18. La adoración eucarística, C. González.

EDICIONES PAULINAS

Protasio Gomez 15 · 28027 MADRID
Tel. (91) 742 05 50 · Fax. (91) 742 57 23 · Telex 41 872 EPSSP-E
Via Lletana, 38 · 08003 BARCELONA
Tel. y fax. (93) 310 18 06



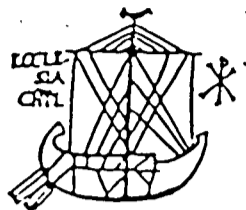
• **I Encontre Nacional de l'Adoració Real, Perpètua i Universal al Santíssim.** Per a Consiliaris i Representants de les diòcesis. **Objectiu:** Clarificar la identitat de l'Adoració Perpètua i potenciar la seva missió específica. **Dates:** Des del dimarts, dia 11, a les 9 del vespre, al dijous 13 de setembre, a les 2 de la tarda. **Lloc:** Religioses de la Creu, c/ Amado Nervo, 12 - Madrid, tel. 551 88 58. **Organitza:** Adoració Perpètua (A.R.P.U.). **Direcció:** Casa rectoral - Jove, 33299 Gijón, tel. (985) 31 28 28. A càrrec de persones competents hi haurà ponències sobre Teologia de l'Eucaristia, i comunicacions sobre la Història de l'Associació i la seva vigència actual.

• **Exercicis Espirituals a Montserrat.** Organitzats per l'Obra d'Exercicis Parroquials, tindran lloc el mes de setembre, les següents tandes, en català, dirigides pel P. Joan Mata s.j.: del 17 al 21, per a homes i joves; del 25 al 28,

per a dones i noies. Informació i inscripció: O.E.P., c/ Duran i Bas, 9, Barcelona, tel. 301 16 26.
O.E.P., c/ Duran i Bas, 9, Barcelona, tel. 301 16 26.
• **S.E. Catedral de Barcelona.** — Divendres, dia 14 de se-

tembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu, titular de la Catedral, tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia, a les 7 del vespre, presidida pel Sr. Arquebisbe Dr. Ricard M. Carles. Abans, a les 6.30, Cant de Vespres. Tothom hi és convidat.

INSTITUT
DE
TEOLOGIA
DE
BARCELONA



Centre diocesà de formació cristiana obert a laics —joves, homes i dones—, religiosos i religioses, que ofereix una visió global i actualitzada de la Teologia

Curs
1990-91

- ELS ESTUDIS DUREN TRES ANYS
- LES CLASSES SÓN VESPERTINES, DE DILLUNS A DIJOUS
- ATORGA EL «DIPLOMAT EN TEOLOGIA»

Informació i preinscripció a partir del 5 de setembre

SECRETARIA

De dilluns a dijous, de 6 a 9 del vespre
Diputació, 231 (edif. Seminari) Teléf. 254 19 63
08007 Barcelona

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX noi de 19 anys, lliure del servei militar, titulat en Arts Gràfiques i autoedició, per a empreses relacionades en aquest sector. A més a més, posseeix un Macintosh SE amb 20 megues de disc dur i programes. Truqueu al tel. 377 87 47 de 2 a 5 de la tarda i de 9 a 11 de la nit.

S'OFEREIX noia per fer companyia Sra. gran o noia, a les nits. Caps de setmana a convenir. Tel. 973 / 31 18 16 amb referències. Preferentment zona central eixample.

MOLT bon xicot desitjaria tenir relacions serioses amb noia de 25 a 35 anys. Escr. Antoni Andreu i Casañas, c/ Bertran, 158. 08023 Barcelona. Tel. 211 84 41.

INTERESA persona jubilada per treballs administratius i preferentment amb coneixements dels temes bancaris; ctes. corrents, negociació d'efectes, etc. Jornada a convenir. Tel. 232 71 82.

NOI, màxim 20 anys, falta per a oficina granja ecològica. Oferim allotjament, amistat en ambient juvenil i formació tècnica i cultural. Escriure a mà. Apt. 94225 Barna 08080. Adj. foto i Tel. (indispensables).

140.000 catalans/nes de 3a, 2a, 1a edat establerts a Europa, ofereixen amistat i visita a Casals. Informació a les tardes al tel. 249 84 01.

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys de gents per a treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al Tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24.

S'OFEREIX organista i soprano per a noces. Tel. 775 12 39 i 775 03 45.

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75.

JOVE administratiu de 34 anys, amb estudis universitaris voldria conèixer noies de 28 a 35 anys amb nivell cultural semblant. Podeu escriure a J.C.C. Apartat 2039 de Sabadell 08280.

MATRIMONI amb una filla de dos anys necessita Sra. o noia per tenir cura de la nena i de la casa. Preferent de parla catalana. Tel. 209 75 06.

S'OFEREIX:

Organista amb experiència en bateigs, noces i cerimònies religioses. M. José Manllau. T. 447 31 55.

SUSPESOS classes particulars estiu EGB, BUP dona universitari. Preus econòmics. Tel. 301 58 27.

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Impres a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Bicentenari de l'Església Parroquial del Catllar

Amb la celebració de l'Eucaristia, que presidí l'Arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, s'iniciaren els actes programats amb motiu del Bicentenari de la inauguració del temple parroquial de Sant Joan Baptista, de la localitat tarragonina del Catllar, el passat 29 d'agost.

La preparació d'aquest aniversari va iniciar-se ara fa cinc anys. Un representant de la **Comissió del Bicentenari** ha indicat que "si, des del punt de vista estrictament religiós, es va voler que la celebració fos una ocasió per a la renovació de la vida cristiana, d'altra banda es va veure que era una bona oportunitat per procedir a una profunda i seriosa remodelació i restauració de l'interior del temple, per tal d'acomodar-lo a les actuals disposicions litúrgiques i posar més de relleu la seva magnificència".

La **Comissió del Bicentenari**, presidida conjuntament pel rector de la parròquia de Sant Joan i pel batlle de la vila, està integrada per representants de diverses institucions locals i ha estat la responsable de la confecció d'un programa de celebracions emmarcades entre dues dates: la del 29 d'agost d'enguany —solemnitat de la degollació de sant Joan Baptista— i la de l'11 d'octubre de 1991 —festa votada de Sant Nicaset.

Un **segon acte inaugural** —considerat per la **Comissió** com una segona part de l'acte inaugural— se celebrarà el proper dia 12 d'octubre, amb la participació de l'Orfeó Català, que oferirà un concert extraordinari.

Fonts de la **Comissió** han explicat que "els catllarencs estan orgullosos del seu temple parroquial, i amb raó. És un edifici realment sorprenent. De dimensions considerables i amb la noblesa que li confereixen la façana i el campanar, la construcció obeeix als criteris arquitectònics de l'últim terç del segle XVIII i, juntament amb l'església de Sant Andreu, de la Selva del Camp i la de Sant Martí, de Vilallonga del Camp, forma la tríade dels edificis religiosos clàssics més notables de l'àrea tarragonina". No obstant això, "l'interior del temple es trobava en unes condicions que exigien un treball seriós de restauració. Calia procedir a una neteja a fons de les parets de les naus i de la cúpula, substituir l'enllumenat, remodelar el baptisteri, el presbiteri i el cancell i col·locar nous vitralls; de fet, però, es va preferir pintar tot l'interior del temple, d'acord amb els criteris dels especialistes".

L'import d'aquestes actuacions ha estat de prop de disset milions de pessetes, deu dels quals han estat aportats pel poble, i la resta per institucions.

C. C.

Telèfon de L'Esperança

"Tres anys escoltant problemes i trobant solucions"



Moltes persones busquen orientació o una paraula de consol a través del telèfon.

BARCELONA.— Fa tres anys, la Fundació Ajuda i Esperança va fundar el Telèfon de l'Esperança per atendre les necessitats de les persones que hi truquessin. Amb el número 418 48 48 s'iniciava un servei a Barcelona i rodalies on, a través del diàleg, se cerquen solucions vàlides per a les persones que ho demanen, i si cal, per indicar-los el centre assistencial que millor pugui atendre-les.

24 hores al dia

En aquest temps el telèfon ha funcionat de manera ininterrompuda les 24 hores del dia durant els 365 dies de l'any, gràcies als més de 200 voluntaris-escoltes que donen part del seu temps lliure de forma gratuïta. Malgrat això, existeixen unes despeses òbvies com són ara l'aigua, la llum, el telèfon, la calefacció, el material de difusió per donar a conèixer el servei, la formació permanent dels voluntaris, etc., despeses que s'han pogut sufragar amb la col·laboració de moltes persones.

Trucades des de la solitud

El Telèfon de l'Esperança també investiga i comprova dia a dia d'on provenen la major part de les trucades i a on resulta que el servei esdevé més necessari i eficaç. Se sap que un 16 per cent de les trucades es fan a causa de la solitud, un 33'12% són de conflictes personals, dels quals un 5% són motivats per l'angoixa i la desesperació i més d'un 6% per la depressió. Els conflictes amb la parella signifiquen un 7'44% de les trucades.

Un nombre creixent

El 71'40 per cent dels qui truquen són dones. Les edats més corrents són dels 21 als 30 anys, un 18%, i dels 41 als 50, un 17'11%. Les persones casades representen el 29'94% de les que truquen, i un 30'62% són solteres. Des de Barcelona truquen el 72'32% de la gent i un 17% des de fora; la resta no consta. Més de la meitat de les trucades són en castellà. Els dies de la setmana en què es demana més el servei són els dimecres i els divendres i les hores més habituals són de 9 a 12 del matí i de 5 a 8 de la tarda. Més de la meitat de les trucades duren de 5 a 29 minuts.

L'any 1987 es van rebre 3.765 trucades, l'any 1988 van ser 7.368, l'any 1989, 10.633 i enguany atenen una mitjana de 1.000 trucades al mes.

N.O.P.

FETS I CRITERIS

Tornar a començar

Pràcticament s'han acabat les vacances. Qui més qui menys ha tingut uns dies de repòs, d'interrupció del treball quotidià. Ara es tracta de tornar a començar. Els infants i els joves a l'escola, a l'institut o a la universitat. Els grans al treball: la verema, la collita de l'avellana, el comerç, la indústria, els serveis administratius i socials, etc.

Tornar a començar suposa que crec en allò que faig, que considero important o útil la meua tasca. Tornar a començar vol dir creure que no sóc una persona aïllada i passiva, sinó una persona que em sento cridada a fer la meua aportació a la societat.

La societat no està feta només de treball. Hi ha el temps lliure, la cultura, el diàleg i les relacions interpersonals.

Per això, al mes de setembre, som convidats a tornar a començar, a reprendre la nostra vida, i, si això suposa creure en la pròpia responsabilitat i en la tasca que hom fa, també suposa confiar en les altres persones. Els pares confien que els seus fills tornaran a l'escola i aprofitaran un nou curs. Els mestres confien en la capacitat dels alumnes. Els catequistes tornen a emprendre la catequesi a les parròquies. Als pobles i als barris s'organitzen les festes de tardor com una invitació a compartir la convivència i les diverses qualitats i afeccions.

Tot es posa en moviment; però aquest moviment es posa en marxa perquè tots confiem en les altres persones. Sabem, per experiència, que tots som interdependents, que tots necessitem l'aportació dels altres.

La persona humana és l'ésser que té consciència de la seva dignitat, de la seva responsabilitat i que la seva vida no és només per a ella mateixa.

La persona creix en obrir-se als altres, rebent i donant, com el doble moviment del cor.

La persona humana, i més encara el creient, ha de tenir la profunda convicció de ser i d'estar al servei dels altres. Aquesta orientació essencial vers els altres és el que més omple de joia el nostre cor. Hauríem de recordar més sovint allò de l'Escriptura: "Fa més feliç donar que no pas rebre".

Sant Agustí en féu la descoberta personal quan deia que hem estat creats per estimar. Tancar-nos en el nostre egoisme ens fa tristos i ens impedeix de créixer. Obrir-nos i donar-nos als altres ens ajuda a créixer i ens fa feliços.

Que aquestes motivacions, i d'altres, ens ajudin a tornar a començar amb nova embranchada aquest mes de setembre.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Allotjarà la Universitat Pompeu Fabra

Les obres en el Fòrum Vergés acabaran aquest setembre

Les obres d'habilitació de l'edifici del Fòrum Vergés de Barcelona, que acollirà els primers cursos de la Universitat Pompeu Fabra, "porten un bon ritme", i es preveu que finalitzin durant aquest mes de setembre, segons manifestaren fonts d'aquesta universitat.

Les obres d'habilitació es limiten a l'estructura interior de l'edifici, ja que la façana es conservarà intacta. S'han conservat les plantes, s'han reforçat els interiors i s'ha dissenyat tota la nova reestructuració. El Fòrum té uns 3.000 metres quadrats de superfície.

Els diferents pisos del Fòrum Vergés, allotjaran les aules de dret i econòmiques, despatxos per als professors i sales de reunions. A més, en el primer pis s'instal·larà la biblioteca i les aules informàtiques, on els alumnes podran fer pràctiques.

Biblioteca

La biblioteca de la Universitat

Pompeu Fabra tindrà capacitat per 94 estudiants, i comptarà amb un servei de préstec interbibliotecari, servei de teledocument amb accés a diferents bancs de dades, i possibilitat de consulta informàtica del fons bibliogràfic.

Així mateix, l'accés a la biblioteca es preveu mitjançant una rampa utilitzable pels disminuïts físics. Durant aquest curs, els estudiants podran utilitzar aquesta biblioteca. El proper curs, es preveu que ja es pugui utilitzar l'edifici del costat del Fòrum, les obres del qual s'iniciaran properament, i que tindrà un total de 4.500 metres quadrats.

En el nou edifici hi haurà la biblioteca i les aules d'estudiants, atès que el segon curs el nombre d'alumnes es duplicarà i cada any hi haurà un nou curs fins a completar les carreres. La Generalitat va comprar conjuntament l'edifici del Fòrum Vergés i el solar on es construirà el nou immoble, per un import de 1.000 milions de pessetes.

T.P.

GIRONA

Ara tenen cura d'una dotzena de centres assistencials

Fa 150 anys van arribar les Paüles

Les religioses Paüles o Filles de la Caritat van arribar a Catalunya fa dos-cents anys i a Girona, concretament, en fa 150. La primera comunitat es va establir a l'antic Hospici, que actualment és la Casa de Cultura, a la plaça de l'Hospital.

A partir d'aquesta data es van començar a expandir per tota la ciutat i també per diferents poblacions de la diòcesi. A Girona mateix tenen cura de l'Hospital "Doctor Trueta", de l'Hospital de Santa Caterina, de l'Hospital Geriàtric de la Diputació, de l'Hospital Psiquiàtric de Salt, de la Casa de Caritat denominada "La Sopa" i de la Llar Infantil.

A més, tenen cura de l'hospital de Figueres, de l'Escola de Sant Vicenç que hi ha a la

mateixa ciutat i de l'asil Villalonga.

També atenen la guarderia "La Milagrosa", de Santa Coloma de Farners i dels hospitals d'Olot i Arenys de Mar. Pel que fa a les vocacions, si bé en els últims anys han disminuït força amb tot encara els seus noviciats continuen oberts i fins en surten algunes de Girona.

La superiora de l'Hospital Geriàtric de Girona recordava amb motiu del 150 aniversari de l'arribada de les Paüles que el vot fonamental de les Filles de la Caritat és el de servir els pobres. "Això vol dir —afirmava— que tot el que som i tenim els pertany, i per això, per poder estar també disponibles, fem vots temporals només per un any encara que el nostre

compromís és per tota la vida".

L'arribada de les Paüles a Barcelona va ser l'any 1790 quan els administradors de l'hospital de la Santa Creu van demanar als sacerdots de la societat fundada per Sant Vicenç que els proporcionessin una comunitat per atendre els malalts. Llavors quatre noies catalanes van anar a París a formar-se i en tornar van fer-se càrrec d'aquell centre.

Justícia i Pau de Girona reclama una llei sobre treballadors estrangers

La Delegació de Justícia i Pau del bisbat de Girona ha publicat una nota en la qual

denuncia "la detenció i expulsió de nombrosos treballadors marroquins a Osona que ha posat en relleu la situació escandalosa de conculcació dels drets humans en la qual es troben, de fa molts anys, desenes de milers d'immigrants estrangers al nostre país". Davant d'aquesta situació, la nota recorda com Justícia i Pau de Catalunya ja va denunciar en el seu moment com inconstitucional la llei d'estrangeria i ara fa una crida "als partits polítics i a les associacions cívi-ques perquè s'incorporin a la campanya Catalunya Solidària amb els immigrants estrangers".

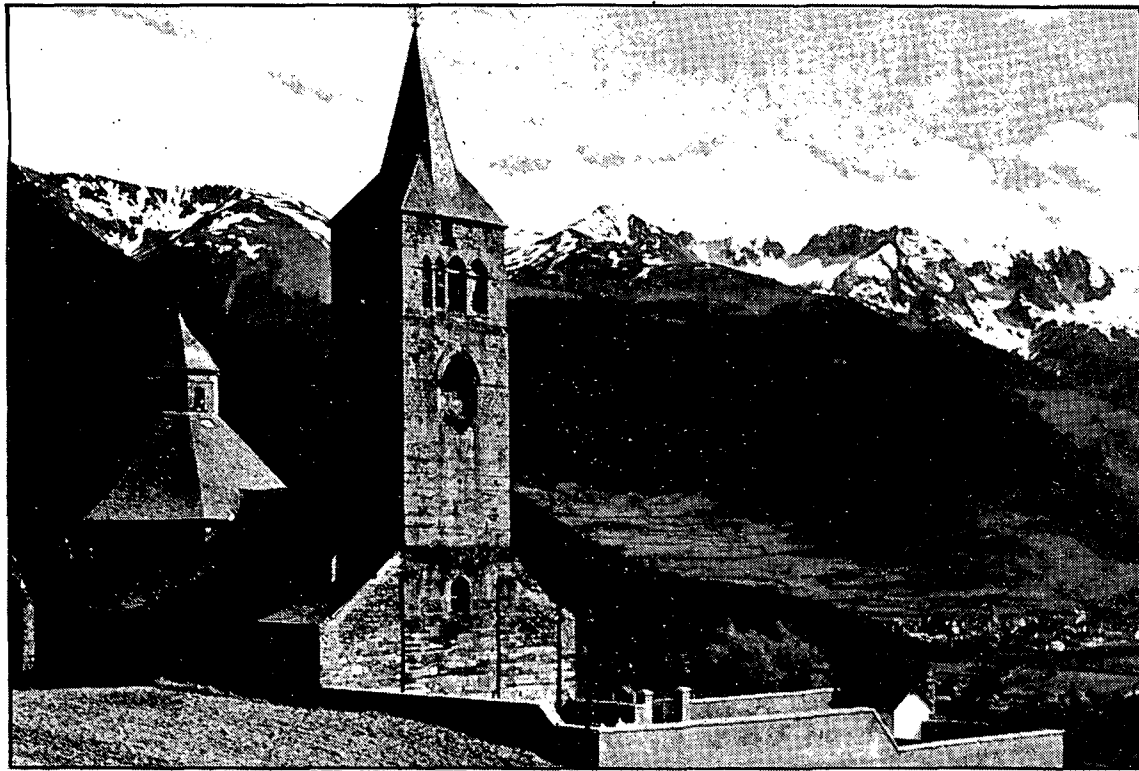
I el document acaba afirmant que "és urgentíssim una llei que reguli la situació civil i laboral en què es troba

gran part dels treballadors estrangers". A més, Justícia i Pau demana "la suspensió de la llei d'estrangeria i la promulgació d'una llei d'immigració adequada perquè els fets demostren que les lleis actuals sobre la matèria són injustes i la societat democràtica les ha de modificar".

Al bisbat de Girona es calcula que hi habiten uns tres mil marroquins i algerians i un miler de negres, sobretot de Zàmbia i Guinea. Els principals conflictes van tenir lloc ara fa dos anys a Santa Coloma de Farners quan l'ajuntament va exigir la presentació d'un passaport especial per viure a la població.

M. CABALLÉ

URGELL



A la Vall d'Aran es manté viva la devoció a la Mare de Déu.

La devoció del poble recupera l'ermita de Lin

VILAC.— La intrepidesa de la devoció del poble aranès a la Mare de Déu de l'Artiga de Lin ha recuperat l'ermita de la Mare de Déu de l'Artiga de Lin que havia estat enrunada fa trenta anys.

El rector, Josep Quella, a principis d'aquest estiu, acompanyat dels preveres de la Vall d'Aran i dels devots de la Verge, beneí l'ermita que ha estat reconstruïda al mateix lloc que ocupava l'antiga capella. El tradicional aplec del tercer diumenge de juny enguany tingué caràcter extraordinari.

Els pobles de Vilac, Aubert i Betlan han promocionat la construcció de la capella que els anys

seixanta havia estat enderrocada amb el propòsit de construir-ne una de nova. El pressupost de la nova capella és de quatre milions de Ptes. Els anys de la Guerra Civil 1936-39 havia desaparegut la imatge de la Verge i es perdé el tradicional aplec, però els devots parlaven amb nostàlgia del seu santuari marí fins que el 1980 reorganitzaren l'aplec del tercer diumenge de juny, amb la celebració eucarística a l'aire lliure i el cant del rosari i dels goigs. La recuperació de l'aplec remogué la cendra, es revifaren les brases de la devoció i la reconstrucció de l'ermita esdevingué una reivindi-

ció popular. La devoció ha pesat més que la desaparició de la imatge i del santuari, es reprengué l'aplec i ara s'ha recuperat la imatge, el signe d'una sensibilitat i d'una tossuderia venerable.

L'Artiga de Lin, dins el marc de la naturalesa privilegiada de la Vall d'Aran, té uns encants extraordinaris. Dolls d'aigua de les fonts i dels rius salmegen dolçament la Verge rodejada d'avets centenaris. Si al Líban el poeta bíblic l'anomenà Cedre, a l'Artiga de Lin el nom de la Verge és Avet de l'Aran.

ANTONI MIRABET

Els pallaresos veneren la imatge del beat Jaume Hilari

ENVINY.— Quatre-centes persones —clergues, religiosos, familiars i amics— han assistit, als actes de l'entronització de la imatge del beat Jaume Hilari a l'església parroquial d'Enviny. El bisbe Joan beneí la imatge i, amb divuit preveres, concelebrà l'Eucaristia.

L'acte litúrgic tingué lloc a l'església que obrí les portes perquè els fidels també poguessin participar a la cerimònia des del carrer. Antoni Saboya, prevere fill del Pallars, exaltà la comarca, "terra de sants", l'anomenà, i després d'enumerar els sants vinculats a la terra —Ot, Josep Manyanet, Calassanç— i evocar algun record personal del beat Hilari, demanà al Bisbe la benedicció de la imatge del qui anomenà "honor del poble, prestigi de la comarca pallaresa i del bisbat". La imatge va ser portada solemnement a un altar lateral i entronitzada damunt un pilar. Tot el poble participà als cants i a les pregàries de la missa concelebrada amb una devoció admirable. En acabar l'acte Joaquim Morató, Provincial dels Germans de les Escoles Cristianes a Catalunya, agrai la trobada organitzada "per donar gràcies a Déu per la fidelitat del germà Jaume Hilari a la fe que havia rebut dels seus pares i de l'Església en aquest mateix poble que avui ens acull per agrair a l'Església el do d'un nou beat". El dinar, a un restaurant de Montardit, amb un total de 170 persones, cloqué els actes de la jornada.

La imatge del Beat ha estat escolpida en fusta de cedre per l'artista Sergi Mas, d'Aixovall (Andorra). La sensibilitat de l'escultor ha captat la senzilla i entrançable espiritualitat del religiós i ha sabut expressar-la a la talla que la comunica als devots que la veneren. La faç del Beat, traspuja la mel de la caritat en un rostre marcat per la duresa de l'home de la terra i per la lluita diària. Les mans creuades damunt el pit, com en el moment del martiri, volen custodiar aquells tresors que ni la mateixa mort gosaria arrebassar.

Manuel Barbal i Cosan, en religió Jaume Hilari, va néixer a Enviny el 1898, el 1927 ingressà a la Congregació dels Germans de les Escoles Cristianes, el 1937 va ser afusellat a Tarragona i el 29 de març del 1990 va ser beatificat pel papa Joan Pau II.

A.M.

BARCELONA

El seu "Centre d'Acolliment" intenta aportar solucions als problemes quotidians més urgents

La parròquia de Sant Pau, de Mataró treballa en pro dels africans del Maresme

MATARÓ.— El Centre d'Acolliment per a Africans, de l'església de Sant Pau de Mataró, es va obrir el novembre de 1984. El grup de Caritas parroquial havia visitat durant el mes anterior els pisos de la demarcació parroquial on se sabia que viurien africans, preguntant-los què es podia fer al seu favor. Era evident que entre els molts problemes del barri, si hi havia un grup que per la seva condició podia patir més marginació, eren els anomenats "negres del Maresme", dels quals uns 80 vivien en 10 pisos de la nostra parròquia. Mai no havien vingut a l'església a demanar res. Tot-hom els té per persones molt cordials i treballadores, que no es fiquen amb ningú i que només demana treballar. Per la seva condició de musulmans els va costar de superar una certa resistència a freqüentar els locals de l'església on ja fa sis anys es començaren programes d'alfabetització i de perfeccionament en els idiomes castellà i català.

En les nostres visites ens ajudaren els amics de l'associació "Jama-Kafo", paraules

que en mandinga significa "Associació del Poble". Aquesta l'havien fundat i legalitzat uns quants gambians i senegalesos residents a Mataró l'any 1983 per fer front als problemes dels emigrants africans de la comarca del Maresme. Problemes de tipus econòmic (explotació del treballador africà com a mà d'obra barata) i de tipus social (xenofòbia i racisme d'alguns ciutadans i institucions públiques). Això originà un sentiment de solidaritat entre els emigrants africans que va suposar la creació de Jama-Kafo.

Fomentar la convivència

L'associació es trobava aleshores en total precarietat. La parròquia de Sant Simó i Sant Pau els va cedir un local per ser utilitzat com a secretaria, i va posar a la seva disposició la sala d'actes per a fer-hi les assemblees. Al cap d'uns quants anys l'Ajuntament de Mataró els proporcionà un altre local al carrer de Josep Montserrat, on ara Jama-Kafo hi té la seva



El Centre treballa perquè els africans del Maresme tinguin una vida digna.

seu. Allí realitzen gratuïtament assessoria jurídica per ajudar els africans que intenten obtenir la documentació necessària per legalitzar la seva situació com a treballadors. L'associació es confessa apo-

lítica, i els seus objectius són mantenir viva la seva cultura africana al Maresme i fomentar la convivència pacífica de tothom sense cap distinció.

Pel desembre passat, un important nombre d'associats

i amics es traslladà al Saló del Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona per rebre el III Premi a la Solidaritat, atorgat per l'Institut de Drets Humans de Catalunya a l'Associació Jama-Kafo com a reconeixement "al seu treball en favor dels drets dels africans a Catalunya i l'intent continuat d'unes millors relacions entre els ciutadans catalans i els africans".

Hi ha un grup de treball format per juristes en representació del col·lectiu d'africans i assessors del gabinet del Govern Civil però la veritat és que poques vegades s'han reunit, i no s'acaba de veure el fruit esperat dels seus treballs. Jama-Kafo, no obstant, continua al davant lluitant a favor d'una vida digna dels africans del Maresme. Per això, recentment, organitzaren en els locals de Sant Pau una festa per commemorar l'alliberament del líder sud-africà, Nelson Mandela.

IGNASI MARQUES
Centre d'Acolliment per a Africans Sant Pau - Mataró

IMPROMPTU

Ha mort el meu senyor rector

Just arribant de vacances, ni amb temps com qui diu de desfer les maletes, em diuen per telèfon que el nostre senyor rector, mossèn Ramon Boldú, ha mort. Encara que sabíem prou bé que tenia comptat el temps de vida a causa d'una greu malaltia, la mort sempre sorprèn i atueix...

És en aquest moment quan la figura de l'home, del sacerdot, adquireix la seva veritable dimensió. És quan hom s'adona que la pèrdua és gran, és quan envaeix l'ànim un aire d'orfenesa que sembla que et situï en un buït incòmode i absurd.

Penso com mossèn Ramon omplia amb la seva activitat, amb el seu fer pacient, tenaç i tranquil, amb el seu somriure, tot l'àmbit parroquial. No hi havia cap faceta d'acció apostòlica que no rebés la seva atenció: des de les catequesis, en totes les seves branques, els moviments juvenils, els fidels necessitats d'ajut... passant per la litúrgia que cuidava amorosament, amb preciosisme, procurant que per aquests mitjà les solemnitats fossin més sentides i viscudes pel poble fidel... Arreu ha deixat l'empremta de la tasca ben feta.

Va caure malalt. El mal era irreversible, i crec que ell ho sabia. Però no va abandonar mai el seu aire confiat, i penso que cada davallada fou per ell un pas més en el camí de la creu que li havia tocat, i que cada vegada se sentia més a prop del cim.

Per això, ara, acomiadant el nostre bon pastor, ho fem amb un esperançat: A reveure, mossèn Ramon!

ORIOL CAMPS

CARTA DOMINICAL

Déu al fons

"Ningú no em necessita. Ningú no em vol. Mirar al meu voltant és com mirar un buit que em gela el cor". Foren les paraules —les he escoltades força vegades— d'un home molt intel·ligent, molt bo, però alhora molt ancià i molt sol.

Tanmateix, tenia una seguretat en el fons de l'ànima que el salvava de la desesperació. Era profundament creient i sabia que Déu el mirava i l'estimava. Sabia que ell, a Déu, sí que li importava.

La mirada de Déu sobre nosaltres.

No solament quan penseu en ell i li parleu —no podem pas creure que al Pare Déu, li siguin indiferents ambdues coses— sinó sempre. Déu us mira amb amor.

La vida sencera és com un immens paisatge, amb Déu al fons; tot a l'ample de l'horitzó.

Una experiència repetida per alguns és que, encara que estiguem d'esquena, quan algú ens està mirant fixament, ens n'adonem i ens girem per veure qui ens mira. Doncs bé, adonem-nos que Déu ens està mirant sempre.

Hem de retornar aquesta mirada a Déu. Existeix aquesta mirada, perquè tota vida ve de Déu. No hi ha cap vida que escapi a la mirada de Déu. Cap vida no existeix sense que Déu l'hagi estimada abans.

Algú es preguntarà: ¿Com s'anomena l'amor que Déu em té?

Et responc: —S'anomena vida, esposa, espòs, fill, filla, promès, salut, treball, amistat, temps... Té el nom dels qui estimes i d'allò que estimes.

És important que cada dia identifiquem en les nostres vides els signes de l'amor de Déu, per tal

que això ens faciliti un comportament de fills.

No comenceu el nou curs amb el sentiment que sou indiferents a Déu.

Comenceu-lo amb la il·lusió de poder dur a terme —per a Déu no hi ha res impossible— el que Déu espera de vosaltres. En la qual cosa entra la preocupació per la realització humana i cristiana dels altres. En especial, pels que són "vostres" per algun motiu, i en alguna cosa depenen de vosaltres.

En el seu darrer llibre, André Frossard parla de la pregunta de tants homes: "Per a què viure?" i afirma que cap noia jove no es planteja aquesta pregunta, perquè —diu— saben més bé que els homes que no han estat fetes per a elles i que, per això mateix, abans de preguntar-se "¿Per a què viure?", es formulen la pregunta: "¿Per a qui viure?" Sigui el que sigui, és ben cert que la segona pregunta, i no pas la primera, és la més generosa i sens dubte l'autènticament cristiana.

¿Per a qui viure? Per a Déu i per als homes. Per a donar glòria a Déu, ajudant els germans. El qui dona glòria a Déu, dona pau als homes. El qui ofereix pau als homes, glorifica Déu. El nostre temps necessita ser reevangelitzat.

Com a Pare i Pastor vostre, us demano a tots els fills de Déu que cadascú, des del seu lloc, en aquest curs que comença, faci un esforç més gran per elevar el nivell cristià en el seu ambient de treball, a la llar, a l'oficina, al taller.

Ah!, i que ningú no permeti que cap cor que li sigui proper es geli per la impressió de no ser estimat.

+ RICARD M., arquebisbe de Barcelona

Ara, una província escolàpia mexicana autòctona

Els escolapis catalans, capdavanters en el Tercer Món



Acte jurídic de constitució de la nova província escolàpia mexicana.

Els escolapis catalans han estat sempre els pioners en l'expansió del seu orde, fundat per sant Josep de Calassanç. Primer en terres americanes i últimament a l'Àfrica. Ara, havent arribat a un punt de maduresa col·lectiva, els superiors de Catalunya han cregut oportú donar llum verda al naixement de la Província escolàpia mexicana, amb religiosos nadius del país. Però abans fem una mica d'història.

El 1835, amb la supressió dels Ordes religiosos, alguns escolapis catalans buscaren refugi i seguretat no a les partides carlines, sinó a Montevideo (Uruguai) i a Puerto Príncipe; l'Havana o Bayamo (Cuba). A finals del segle XIX, col·laboraren i dirigiren les fundacions escolàpies d'Amèrica del Sud (a l'Argentina i a Xile). Intentaren obrir col·legis a Puerto Rico i al Salvador.

Panamà, Cuba i Mèxic

Foren els escolapis catalans els qui fundaren a Panamà (1889-1900).

La fundació de Panamà va durar poc. La pesta, que va cobrar-se milers de víctimes entre els constructors del canal; la seva separació de Colòmbia i altres concauses els obligaren a buscar llocs més aptes per a la

seva tasca.

Arribaren a Cuba de la mà de sant Antoni M. Claret, el qual considerava l'educació cristiana com a indispensable per a evangelitzar.

L'any 1857 es fundava el col·legi de Guanabacoa, a pocs quilòmetres de l'Havana. Un any més tard (1858), s'obria el col·legi de Camagüey.

Quan l'any 1961 començava la revolució, els escolapis es veieren obligats a abandonar cinc col·legis ben acreditats: Guanabacoa, San Rafael i La Víbora a l'Havana, Camagüey i Pinar del Río.

La tasca escolàpia començà a Cuba amb la creació de la primera Normal que va existir a l'Illa. D'aquella Normal sortiren els millors mestres que elevaren

la cultura de Cuba.

Avui queden a Cuba cinc escolapis.

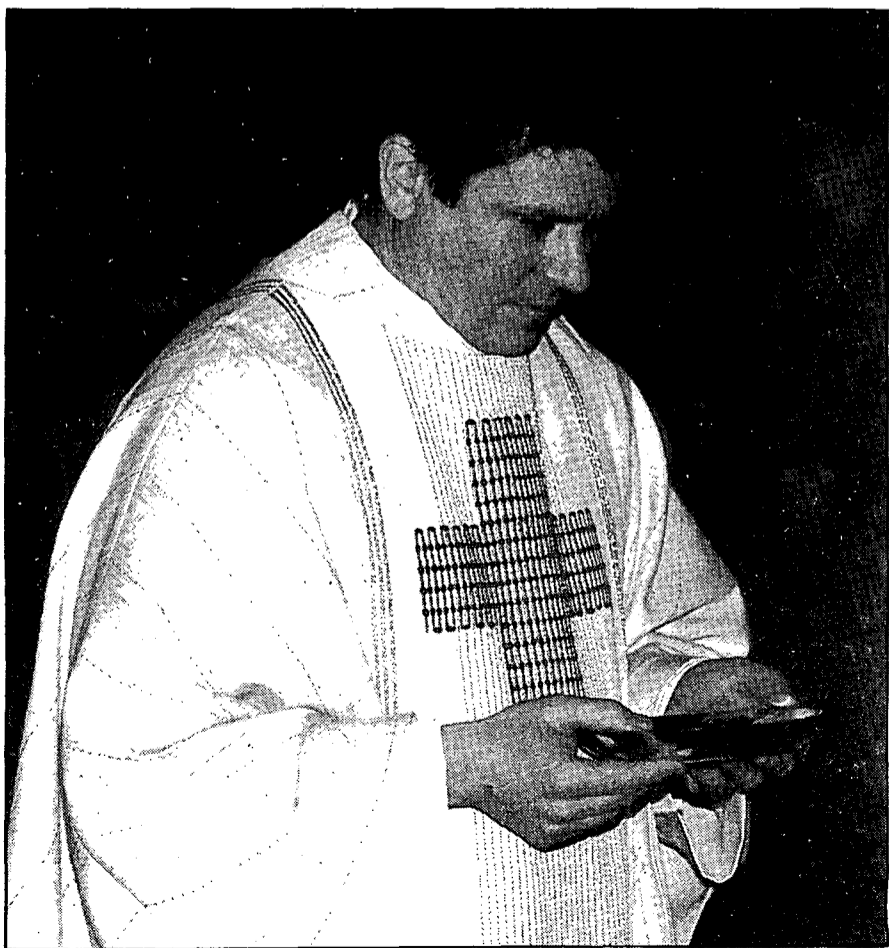
Fent cas del que recomanava la Santa Seu, part dels escolapis catalans expulsats de Cuba per la revolució es dirigiren a Mèxic. Altres fundaren un col·legi escolapi, ara florent, al costat de Miami: Fort Lauderdale.

Pocs anys més tard de morir a Roma el fundador dels escolapis, sant Josep de Calassanç, en ple segle XVII, un bisbe mexicà ja es va interessar per fer una fundació escolàpia al seu país. Aquell intent, però, fracassà.

Va ser l'any 1913 que arribaren a Puebla de los Angeles els pioners: el P. Joan Figueras, il·lustre sabadellenc, i el germà Joan Vives. Els temps eren difícils. El bisbe i la major part del

clergat van fugir de la ciutat per causa de la guerra entre els carancistes i els zapatistes. A la guerra civil seguí una altra plaga bíblica, la pesta (1916). Ocasionalment milers de víctimes. La gent pietosa i sensible reclamava assistència sacerdotal. El P. Joan, únic sacerdot en una ciutat de vora mig milió d'habitants, s'escarrassà servint fins a l'esgotament.

Sense fer cas del consell dels qui intentaven frenar-lo per la por de contagi, ell es posà del tot al servei dels empestats. El seu zel no impedí el contagi i, a la fi, va ser víctima de la seva caritat, com ho reconegué tota la ciutat en dedicar-li un monument que encara perdura. La inscripció diu: "Al P. Joan Figueras, màrtir de la caritat".



És un home molt actiu que es fa present allà on algú el necessita.

Té la mirada serena, una veu perfectament modulada i un tarannà cordial. És una de les figures de la resistència al comunisme a Txecoslovàquia i ara albira el futur amb més optimisme que anys enrera. És el pare Vaclav Maly.

El seu compromís cristià va motivar que el suspenguessin de les funcions públiques com a prevener durant 11 anys. Avui, sortosament, torna a exercir la seva missió sacerdotal en una església de Praga. És un bon exemple d'un home que ha superat totes les dificultats i torna a ser feliç perquè pot lliurar-se en cos i ànima als altres.

Les autoritats txecoslovaques del moment el varen suspendre d'una manera totalment arbitrària de les seves funcions, com sol passar en totes les dictadures, perquè va signar la "Carta 77" i era un dels membres actius per a la defensa dels drets de l'home: "Les autoritats —afirma— em varen retreure la influència negativa que exercia sobre els joves. El mes de gener de 1979 vaig rebre una

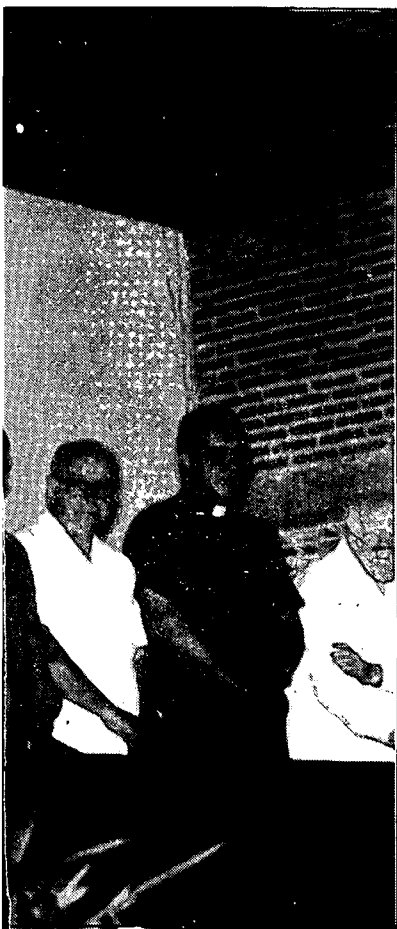
El pare exercir c

carta en la qual se'm prohibia qualsevol activitat religiosa."

Durant el període en què estava suspès de funcions, el pare Maly va treballar en un hotel i al metro, però continuava exercint la tasca pastoral d'una manera clandestina a casa dels seus amics. També ho feien així cinc altres sacerdots als quals l'Estat va retirar l'autorització al culte. "Recordo que hi havia una església clandestina molt activa que portava a terme una tasca de formació religiosa molt important arreu del país".

Recorda que el poder volia controlar d'una manera absoluta l'Església i que cada prevener

era qu i li tes log s'a im cor pre am les am cia nes cur tru líti per



Membres de la nova província mexicana.

L'Escola Pia, trampejant temps difícils, resistí fins a 1934, quan, esgotats tots els recursos, abandonà Mèxic no sense gran disgust dels antics alumnes.

L'any 1951, prou guarides ja les ferides de la Guerra Civil espanyola, es revifà el caliu, amb alegria immensa d'un gran grup d'antics alumnes que reclamava el retorn de llurs mestres.

Des d'aquella data fins ara, els escolapis catalans han treballat incansables per tal de respondre a les necessitats i expectatives de l'Església mexicana.

No han faltat, al llarg d'ats anys, vocacions excel·lents, que han anat preparant les estructures del que aviat havia de ser una Província Escolàpia independent. Actualment, els escolapis mexicans passen de

70, i encara compten amb l'ajuda generosa d'un bon grup d'escolapis catalans.

Un escolapi català manté fa deu anys dos-cents nois pobres

Ara, escolapis catalans i mexicans, en perfecta harmonia, han arribat a la maduresa desitjada per fer-se càrrec de la nova Província. Regeixen 7 col·legis (2 dels quals són eminentment populars), 6 parròquies en zones humils, una missió a la Sierra Gorda (Querétaro) on formen comunitat amb la gent més pobre, 3 llars de nois que vivien al carrer sense família, i una Universitat a Veracruz.

Un escolapi català, popula-

rissim a Mèxic, el P. Alexandre García Duran (més conegut allí amb el nom de "Chinchachoma"), autor de diversos llibres sobre el problema social dels infants del carrer a les grans capitals, sosté 14 llars per a nois del carrer, amb un total de 200 nois, amb tot el que això suposa de risc, de diners, de treball, i ho manté des de fa 10 anys de manera providencial, que vol dir miraculosa.

Província mexicana autòctona

Havent arribat a aquest punt de maduresa, els Superiors han cregut oportú donar llum verda al naixement de la Província Escolàpia Mexicana, que fins ara i

des de la seva fundació, depenia de Catalunya.

Per aquest motiu, el dia 29 de juny passat, en presència de tots els escolapis que hi ha a Mèxic i d'alguns delegats de l'Escola Pia de Califòrnia, el P. Josep Liñan, Provincial de Catalunya, presidí la presa de possessió del nou Provincial mexicà, el P. Josep Almirall, sitgetà, i dels seus assistents, tres dels quals són ja mexicans, i llegia l'Acta de constitució de la nova Província. Una festa esperada que corona l'esforç apostòlic de tants escolapis catalans. Ja que no va ser possible veure el naixement de l'Escola Pia cubana, tots hem tingut el goig de felicitar la naixent Província Escolàpia mexicana.

Esperem ara que, dins de no gaires anys, els escolapis catalans puguin veure néixer també la primera Província Escolàpia africana, ja que han estat també els catalans els pioners en aquest continent, amb la seva presència al Senegal. En aquest moment comencen ja els estudis filosòfics i teològics els primers escolapis senegalesos.

Creiem que és una bona notícia, en aquests temps, de veure com a països germans nostres —a Mèxic, a Cuba, al Senegal— on hi ha escolapis catalans, les vocacions en lloc de disminuir avancen amb força.

JOSEP LIÑAN i PLA, escolapi

Va ser suspès de les seves funcions durant 11 anys

Maly, un resistent que torna a om a preverre a Txecoslovàquia

nomenat i pagat per l'Estat i definia les seves atribucions prohibia tota acció social o timoniatge contrari a la ideologia oficial. El sacerdot que no motllava a les condicions que imposava l'Estat era sancionat i arria fins i tot el risc de ser emsonat. "El poder no veia bons ulls —assenyala— nostres estretes relacions b Roma i temia la influència de l'Església catòlica polonesa. Per aquest motiu va propar fer dels sacerdots instruments dòcils a la seva potència".

Veü el futur amb esperança que constata que el nou go-

vern txecoslovac deixa a l'Església llibertat d'acció per determinar allò que ha de fer i l'orientació que ha de seguir, bandejant dirigismes absurds i desfasats.

"Tenim la possibilitat —comenta— de desenvolupar la nostra acció. Tenim aquesta sort! Ara tot depèn de la nostra capacitat d'atracció envers la població. La difusió de l'Evangelí s'ha de fer d'una manera respectuosa. Els valors cristians seran presents com una possibilitat, com una elecció entre d'altres, en el marc del pluralisme democràtic del nou sistema".

Obertura d'esglésies

Els comunistes varen tancar, des del 1948, nombroses esglésies. Les autoritats que actualment governen el país s'han mostrat partidàries de solucionar el problema tan aviat com sigui possible. El cas és, segons que ens comenta el nostre interlocutor, que manquen sacerdots. Es varen dissoldre els ordes religiosos masculins i les congregacions religioses femenines no podien acollir novícies. Ara tot dependrà de la resposta dels joves a estudiar teologia. Sembla que hi ha moltes vocacions.

Nois i noies que tenen ganes d'expressar la seva fe amb tota llibertat. També s'ha de tenir present que la reobertura de nombroses esglésies requereix una inversió pels treballs de restauració que s'hi han de portar a terme. Caldrà que l'Estat i l'Església arribin a un acord per solucionar aquest tema.

El pare Maly afirma que la pràctica religiosa a Txecoslovàquia és elevada però sovint secreta. Les esglésies obertes al culte s'omplen. "La meua prioritat —comenta— és ensenyar, aprofundir la fe en aquells que

tenen set d'espiritualitat. Simultàniament s'ha d'ensenyar a implicar els creients no solament dins l'Església sinó també en la dinàmica de la societat. També em preocupa pels qui no són creients però volen actuar igualment per al bé comú. No és qüestió només de convertir o atreure gent a l'església. El principal objectiu és educar-los, ajudar-los a retrobar la seva dignitat".

A més de la seva activitat pastoral, el pare Maly, que no vol oblidar el context social i polític que es viu a l'Est, ha portat a terme d'altres iniciatives. Per exemple, ha participat en una col·lecta per ajudar el poble de Romania. S'ha ocupat dels presoners. El president Havel va decretar una amnistia. "Calia donar una acollida a aquestes persones que han estat privades de llibertat durant molts anys, facilitar la seva reinserció a la societat. Jo vaig a veure'ls regularment, per escoltar-los i ajudar-los".

T.P.

CALENDARI

Diumenge, 9 de setembre. XXIII del temps ordinari. Mare de Déu del Claustre. St. Pere Claver, S.J. El sol surt a les 5'25 i es pon a les 18'11 -Hora solar- Festa major a Solivella i Verdú.
Dilluns, 10 de setembre. St. Nicolau de Tolentí, cfr. Bts. Domènec de Castellet i Lluís Eixarc, doms. mrs. i Jacint Orfanell, mr. Festa major a Sta. Eulàlia de Riuprimer.
Dimarts, 11 de setembre. Sts. Protus i Jacint, gms. mrs. Sta. Teodora Alexandrina i Bt. Bonaventura Gran, franciscà. Festa major a Castellar del Vallès. Diada Nacional de Catalunya.
Dimecres, 12 de setembre. El Dolç Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc. St. Guiu, cfr. i Bt. Miró. Festa major a Batea, Martorelles, Tèrmens i Ulldesona.
Dijous, 13 de setembre. Sts. Joan Crisòstom, b. dr.; Amat i Ligori, h.b. Festa major a la Llagosta.
Divendres, 14 de setembre. L'Exaltació de la Santa Creu. St. Crescenci, nen màrtir. Festa major a Anglesola, Bellpuig d'Urgell, Ponts i St. Cugat Sesgarrigues.
Dissabte, 15 de setembre. Mare de Déu dels Dolors. Sts. Nicomedes, mr. i Albi, b.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

9 de setembre. Diumenge, XXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ez 33,7-9; Salm 94; segona Rm 13,8-10; tercera Mt 18,15-20.
10 de setembre. Dilluns de la setmana XXIII de durant l'any. Lectures: Primera 1C 5,1-8; Salm 5; segona Lc 6,6-11.
11 de setembre. Dimarts de la setmana XXIII de durant l'any. Lectures: Primera 1C 6,1-11; Salm 149; segona Lc 6,12-19.
12 de setembre. Dimecres de la setmana XXIII de durant l'any. Lectures: Primera 1C 7,25-31; Salm 44; segona Lc 6,20-26.
13 de setembre. Dijous de la setmana XXIII de durant l'any. Lectures: Primera 1C 8,1b-7.11-13; Salm 138; segona Lc 6,27-38.
14 de setembre. Divendres. L'Exaltació de la Santa Creu. Lectures: Primera Nm 21,4-9 o bé: Fl 2,6-11; Salm 77; segona Jo 3,13-17.
15 de setembre. Dissabte de la setmana XXIII de durant l'any. Lectures: Primera 1C 10,14-22; Salm 115; segona Jo 19,25-27 o bé: Lc 2,33-35.

Litúrgia de les Hores
Setmana III
Diumenge: Propi del temps.
Dilluns: De fèria.
Dimarts: De fèria.
Dimecres: De fèria.
Dijous: St. Joan Crisòstom, bisbe i dr. de l'Església. Memòria obligatòria.
Divendres: L'Exaltació de la Santa Creu. Festa.
Dissabte: La Mare de Déu dels Dolors. Memòria obligatòria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El lector

Quan llegim, tots traiem dels llibres allò que tenim, potser inconscient, al nostre cap. Passa com si el frec de la vista sobre la lletra fes sorgir, dins la capsula de la nostra ment, diferents papallones, que hi teníem adormides. És, potser, per això que Valery va dir: "Els meus versos tenen el sentit que cada lector els dona". Quan algú, llegint-me, m'interpreta erròniament, no m'hi amoïno. Accepto que també dec dir allò que aquell em diu que dic.

PERE CAMPAS BONAY
 Monestir de l'Estany

HOMBRES E INSTITUCIONES

Actualitat d'una institució fundada per sant Vicenç de Paül

Voluntàries de la caritat

Sant Vicenç va veure clarament que la caritat que es feia en el seu temps estava formada per accions aïllades de caràcter benèfic i va decidir organitzar-la. Per això va fundar l'"Associació de Senyores de la Caritat", redactant ell mateix el seu reglament. I així, partint del compromís individual, va donar les pautes per a l'acció col·lectiva que considerarà necessària per paliar l'estat de pobresa tan generalitzada en la França del segle XVII.

Un intent de superació en l'ajut als altres, és el motiu impulsor de la nostra Associació. Està formada per dones voluntàries que, segons el carisma de sant Vicenç, treballen en el món d'avui a favor de les persones necessitades.

Anàlisi d'una definició

És important analitzar els termes d'aquesta definició, perquè explica per ella mateixa la necessitat i supervivència de la primera obra vicenciana.

En dir que està formada per "dones voluntàries" es vol expressar que han d'actuar amb unes determinades característiques:

La gratuïtat, que constitueix l'alegria de poder donar-se desinteressadament.

La continuïtat. No es tracta de fer esporàdicament, gests d'amor, sinó de fer un servei que duri el temps de la necessitat.

La concreció, com a conclusió d'allò que dèiem, cal donar respostes a determinades necessitats, ja siguin d'emergència, com de caràcter fix.

En l'actualitat, aquesta Associació de caritat, evolucionada, i seguint la marxa dels temps, és fidel a la intuïció profètica de sant Vicenç. Els seus membres dotats de sentit de responsabilitat, han d'adquirir una formació permanent i sempre renovada, que els permeti, amb el seu treball en equip, la realització d'un objectiu comú: atendre les necessitats de l'home actual en les situacions de pobresa, sofriment i soledat inherents a la marginació.

Estadística

L'Associació és de caràcter internacional, comptant entre



les seves files unes 200.000 associades.

A Espanya, hi ha unes 4.000 sòcies actives, distribuïdes en quaranta-quatre diòcesis, i 240 centres locals repartits per tota la nostra geografia. Grups que treballen en llocs apartats estan atenent en ocasions amb pocs mitjans, però amb veritable amor: l'ancià que viu sol, el malalt, la família en dificultats... aquesta visita domiciliària, instituida per sant Vicenç, comporta la relació de persona a persona amb el coneixement del germà que sofreix en el seu propi entorn, i donar-li l'ajut adequat.

Cal destacar també, deter-

minades actuacions dels membres de l'Associació, encaminades a aconseguir alguns èxits, com buscar feina, habitatge, ajudar les mares de família que han de treballar, a través de guarderies i parvulari. Així mateix disposa de dispensaris mèdics, menjadors, clubs d'ancians i serveis d'alimentació, atesos directament per associades.

Les "Voluntàries Vicencianes" estan federades amb Caritas, formen part del seu consell; són membres de ple dret de la AIC (Associació Internacional de Caritat de Sant Vicenç de Paül), i tenen una representació personal en el seu Comitè Executiu i assisteixen

a les reunions de la "Pastoral de malalts de la CEAS".

Invitació

Com moltes associacions, estem passant per moments difícils, per manca de membres. Enguany, a pla diocesana, proposem portar a terme una campanya de divulgació i reclutament de nous membres perquè "ajudin a la realització de les aspiracions dels homes i dones del nostre temps a aconseguir la seva igualtat i participació, base de la dignitat i llibertat de la persona". (Octogèsima adveniència, n.º 2)

RAQUEL SERNA AVENDAÑO



Festes de família

• EL CISTER

La presència cistercenca a Catalunya és massa important i massa entranyable perquè puguem passar per alt una commemoració que enguany centra l'atenció d'aquesta família monàstica: els nou-cents anys del naixement del que fou el gran propagador del Cister, sant Bernat de Claravall. Nasqué l'any 1090. L'any de la seva mort, 1153, és també l'any de la fundació del monestir de Poblet, el testimoni més important del Cister que tenim a Catalunya. Al seu costat, el monestir de Solius, a Girona, i els monestirs de monges cistercenques de Vallbona de les Monges, i Sant Medir, de Girona.

Aquesta memòria de sant Bernat ens ajuda a valorar la presència cistercenca. Tots sabem que és un rebrot de la gran família benedictina, com n'hi ha d'altres a través de la història. En temps de sant Bernat, aquest rebrot es va manifestar d'una vitalitat extraordinària: a l'entorn de Bernat, des del principi, hom sentia tota l'atracció d'una vida monàstica viscuda amb austeritat, en el treball i la pregària, que es projectava amb aquestes característiques àdhuc en els aspectes artístics.

Precisament durant aquest mes de setembre es reuneix a Roma al Capítol general del Cister, al qual seguirà un Congrés científic sobre la persona i l'obra de sant Bernat. L'aspecte artístic té també la seva part: a Florència, una exposició presenta la figura de sant Bernat en la pintura. El papa Joan Pau II s'ha unit a la commemoració amb una carta adreçada conjuntament als Abats generals del Cister i de la Trapa, en la qual repassa els trets més característics de sant Bernat.

Potser podria semblar que tot això és indiferent a la nostra vida cristiana, per reduir-se a un afer intern de la família monàstica. Però no em sembla que sigui així la millor manera d'interpretar aquest fet.

Les famílies monàstiques, o les famílies religioses, són

realitats que enriqueixen la comunitat eclesial, testimonis de la presència en la història de grans personatges carismàtics aquests són els grans "intèrprets" de l'Evangeli per a la història. Rebre més o menys intensament l'influx d'aquests personatges no és, doncs, indiferent per als qui volem seguir l'Evangeli.

• LA COMPANYIA DE JESÚS

També la Companyia de Jesús, els Jesuïtes, proposen enguany el començament de la celebració dels cinc-cents anys del naixement de sant Ignasi de Loiola. Heus aquí un altre gran personatge carismàtic, i una altra gran família en la comunitat eclesial, tant o més propera a nosaltres que el mateix Cister. D'aquest centenari, tot just en els seus inicis, tindrem ocasió de parlar-ne. Roma està plena del record de sant Ignasi, a més del fet de la seva mort, i del seu sepulcre a l'església del Gesù.

La història de sant Ignasi de Loiola, la intensitat de la seva espiritualitat, el seu programa apostòlic, el seu disseny de treball al servei de l'Església, són elements importants a destacar i a valorar en la commemoració que ens disposem a celebrar. El fet que la situació en què sant Ignasi va treballar fos diversa de la que actualment és la nostra, no significa que no puguem aprendre no poques coses del que fou el seu testimoni.

D'altra banda, si la família que té el seu origen en un personatge carismàtic desplega en principi la potencialitat d'aquest carisma, està clar que la pluralitat d'iniciatives que la Companyia de Jesús ha portat i porta a terme en l'Església és un testimoni de la gran capacitat creativa que hi havia en els plantejaments inicials de sant Ignasi.

També en aquest cas, per tant, queda demostrat que les famílies religioses són, per a l'Església, una riquesa a valo-

rar, i a situar en el conjunt d'aquesta admirable col·laboració —col·legialitat, diria Kasper— dels carismes, dons de l'Esperit Sant, que formen l'Església santa de Déu.

• MITJANS

És tan senzill que gairebé és superflu explicar la manera com podem celebrar, amb més o menys intensitat, aquestes commemoracions.

D'entrada, la primera cosa que s'acut és la d'apropar-se a aquestes comunitats en festa, i participar amb elles de la seva joia.

Una visita a Poblet o a Solius, la participació en una celebració litúrgica a Vallbona de les Monges, o a Girona, són maneres ben autèntiques d'apropar-se a l'esperit del Cister. Com ho és també la lectura d'alguns textos de sant Bernat. La notable col·lecció de "Clàssics del Cristianisme" ha publicat recentment l'última obra escrita per sant Bernat: "La Consideració". Un llibre ple d'experiència espiritual i de realisme.

El mateix diríem pel que fa a sant Ignasi. És ara, sobretot, el moment de visitar Loiola, lloc del seu naixement, o/i Roma, el seu sepulcre. És també l'oportunitat, ben fàcil, de posar-se en contacte amb algun dels sacerdots de la Companyia de Jesús, o amb alguna de les obres que tenen al seu càrrec. N'hi ha per totes les orientacions personals. La mateixa col·lecció citada es disposa a publicar el llibre dels "Exercicis espirituals"; certament, uns dies de pregària seguint la pauta dels exercicis ignasians és una gran manera d'apropar-se a la espiritualitat d'aquest gran militant.

En el fons de tot, per celebrar aquestes commemoracions, i per valorar el fet de les famílies religioses i monàstiques en l'Església, n'hi ha prou amb fomentar en nosaltres, en la nostra actitud espiritual, una gran confiança en l'Esperit de Déu que distribueix els seus dons a cadascú per a la utilitat comuna.

LECTURES DE LA MISSA

"SI NO ADVERTEIXES EL PECADOR, JO ET FARÉ RESPONSABLE DE LA SEVA SANG"

Les paraules del profeta són clares en referència a l'actitud dels homes piadosos: ningú no pot dir que si un germà pecca, això és simplement el "seu problema"; o bé, també, que cadascú "té les seves raons"... Déu no amaga la responsabilitat que tenen els que han d'anunciar la seva paraula, amb paraules ben explícites: "et faré responsable de la seva sang".

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (33,7-9)

El Senyor em digué: "Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meua. Si jo amenaço el pecador amb la mort, i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teua vida."

"TANT DE BO QUE AVUI SENTÍSSIU LA VEU DE DÉU: 'NO ENDURIU ELS VOSTRES CORS'"

El criteri per saber si la nostra vida és o no segons Déu, és l'obediència a la seva Paraula. Temptacions no en falten —"com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert"— en la vida de cadascú. L'actitud de profunda adoració del Senyor és la que fa possible l'obediència sincera, puix és aleshores que arribem a la veritable motivació de la vida fidel.

Salm 94, 1-2.6-7.7-9 (R.: 8)

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa. aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R.: Tant de bo que avui sentíssiu la veu de Déu: "No enduriu els vostres cors".

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduriu els cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres". R.

"ESTIMAR ÉS TOTA LA LLEI"

Seguint encara les exhortacions pràctiques, que constitueixen l'última part de la carta als romans, el text seleccionat per aquest diumenge acompanya perfectament les altres lectures. En efecte: ajuda a tenir en compte que la correcció fraterna no ha de ser una acusació farisaica, sinó una manifestació d'amor autèntic envers els altres.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deure vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que

és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

"SI FA CAS DE TU, T'HAURÀS GUANYAT EL GERMÀ"

Després dels textos centrals sobre la fe cristiana, escoltats els diumenges anteriors, continuem llegint Mateu quan tracta de les relacions entre els membres del vertader Israel, l'Església. Són relacions de fraternitat i de corresponsabilitat. Aquest terme, tan estimat —amb raó— en els nostres dies, troba una explicació ben adient en les paraules de Jesús. En efecte, la primera corresponsabilitat de tots els membres de l'Església és la que es refereix a la fidelitat de la vida de cadascú a l'Evangeli. Ningú no es pot desentendre del seu germà!

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (18:15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: "Si el teu germà pecca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel.

Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'aveïnen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc enmig d'ells".

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

37. La Relativitat restringida

Tres van ser els temes tractats en els articles enviats per **Albert Einstein** (1879-1955) als "Annalen der Physik" d'Alemanya el 1905. El primer exposava la fórmula que havien de complir les partícules del moviment brownià i va servir a Perrin per calcular el nombre d'Avogadro i medir volums d'àtoms i molècules. El segon, sobre l'efecte fotoelèctric, revolucionà la idea que es tenia de la llum i li valgué el premi Nobel. I el tercer, que portava el títol innocent de "Sobre l'electrodinàmica dels cossos en moviment", era el més explosiu i transcendental. Contenia ja les principals idees de la relativitat "restringida". Aquest adjectiu de "restringida" o "especial" li fou posat posteriorment; fa referència a l'ampliació de la teoria que féu el mateix Einstein el 1915 per als sistemes accelerats i que anomenà "Relativitat generalitzada". Quines eren, doncs, les noves idees exposades en el tercer article de 1905?

El punt de partida de la teoria

El primer punt de partida no va ser el fracàs de l'experiment de Michelson-Morley, sinó el que diu el títol d'aquest article "Sobre l'electrodinàmica dels cossos en moviment". En efecte, ens explica Einstein, si ens fixem en el que succeeix quan un imant es mou produint una força electromotriu en un conductor o bé quan, amb l'imant quiet, movem el conductor, és clar que hi ha d'haver simetria: el corrent elèctric induït en el conductor és igual en tots dos casos si el moviment relatiu és el mateix. Si només en coneguéssim els efectes no podríem dir què és el que s'ha mogut, si l'imant o el conductor. Ara bé, aquesta simetria, unida al fet que "han resultat infructuosos els intents de descobrir algun moviment de la Terra

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

respecte del medi lumínic" (ara sí que al·ludeix a l'experiment de Michelson-Morley) indica que serà cert el **principi de la relativitat**: "Les mateixes lleis de l'electrodinàmica i de l'òptica són vàlides en tots aquells sistemes de referència per als quals són certes les equacions de la mecànica". (Per "sistema de referència" s'entén un conjunt rígid de coordenades, és a dir, uns eixos que passen per un punt origen, respecte dels quals es determina la posició de qualsevol punt material de la regió de l'espai que es considera solidària amb els eixos). Aquest principi ens diu que de la mateixa manera

que les lleis de la mecànica es compleixen igual tant en un "sistema" en repòs com en un que s'estigui movent rectiliniament amb velocitat constant, així també els fenòmens òptics i electromagnètics s'han de realitzar sense cap diferència en els dos casos. Per això era impossible que tingués èxit l'experiment que intentava detectar el "vent d'èter"!

Però, aleshores, què haurem de dir de la propagació de la llum? Un cop establert el principi de la relativitat com primer postulat, ens diu Einstein que n'hi ha prou amb un segon postulat per donar raó de tot, en conformitat amb les equacions de Maxwell: "La llum es propaga sempre en el buit amb una velocitat c independent de l'estat de moviment del cos emissor", postulat que, dirà, només en aparença és incompatible amb el primer.

Ara bé, segons això, la introducció d'un "èter luminífer" resultarà supèrflua, ja que els conceptes que es dedueixen d'aquells dos principis no requereixen un "espai absolutament estacionari" o sigui immòbil.

Primeres conseqüències

D'aquesta constància de la velocitat de la llum en el buit dedueix que la noció de simultaneïtat de dos successos és també un concepte relatiu: dos successos en A i B direm que són simultanis si un observador situat en M, punt mitjà del segment AB, veu els dos successos al mateix instant. És clar que això pressuposa que la llum trigui igual d'A a M com de B a M, tant si el cos està quiet com si es mou. Però aquests mateixos successos no els veurà pas simultanis un observador que estigui movent-se respecte del sistema AMB. Com tampoc serà igual la mida d'AB presa des del mateix sistema o presa des del que, tot movent-se, n'està fora.

I caldrà trobar les fórmules de transformació per passar d'un sistema a l'altre. Quines seran? Les mateixes de Lorentz. Però amb una interpretació diferent: Lorentz deia que hi havia una contracció real de les longituds, Einstein diu que només hi ha un canvi de mesura. Medir les longituds d'un sistema amb les unitats d'un altre dona una mida diferent quan hi ha un moviment relatiu entre els dos sistemes, però això no vol dir que s'escurci la longitud mateixa. I una cosa semblant passa amb la massa d'un cos en moviment, que es fa més gran a mida que adquireix més energia cinètica, cosa que ens obliga a dir que hi ha una equivalència entre massa i energia.

En total, doncs, les primeres conseqüències de la relativitat restringida són les següents:

1. El "temps absolut" no existeix. La durada d'un fet varia segons la velocitat del sistema en què es realitza. No és possible parlar d'esdeveniments simultanis si es fan sobre objectes en moviment relatiu d'un respecte de l'altre.

2. També varia la mesura de les longituds si es prenen les mides des d'un altre sistema en moviment relatiu. Cal aplicar les fórmules de Lorentz.

3. Espai i temps ja no són dues entitats separades. Es fonen en una de sola, l'"espai-temps" de quatre dimensions.

4. L'energia i la massa són dos aspectes d'una única realitat física i es poden transformar l'una en l'altra segons una fórmula: $E = m \cdot c^2$ (energia igual a producte de la massa per la velocitat de la llum elevada al quadrat). Aquesta fórmula surt de considerar que l'energia que posseeix un cos de massa m a velocitat v ha de ser igual a: $m \cdot c^2 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$.

5. La velocitat de la llum és una velocitat límit i no pot arribar a posseir-la un cos dotat de massa, ja que només hi arribaria si la seva massa es fes infinita, cosa que és impossible; ja que en augmentar la velocitat augmenta la massa segons la fórmula: $m = m_0 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$, essent m_0 la massa del cos en repòs.

Cal veure ara si els fets donen la raó a Einstein.

DONAR A CONÈIXER CATALUNYA CRISTIANA ESTÀ A LES TEVES MANS



Tu coneixes bé el setmanari CATALUNYA CRISTIANA. El seu rellevant contingut religiós agrupat per seccions, el seu àgil tractament d'actualitat, el seu format de premsa periòdica... Només has de fullejar-lo per adonar-te de l'inqüestionable valor que representa com a mitjà d'informació i cultura religioses. Està a les teves mans.

Però hi ha moltes persones que mai no l'han tingut a les seves mans, que ni tan sols n'han sentit parlar. Persones que per les seves creences i conviccions, sens dubte els interessaria llegir-lo, per poder-se informar i formar, per saber tot allò que passa referent a la religió.

Ara, donar a conèixer CATALUNYA CRISTIANA està a les teves mans. Per això només has de retallar la Sol·licitud de Subscripció i lliurar-la a alguna persona que estigui interessada a rebre el nostre setmanari. Encara millor si li ensenyes el periòdic sencer. D'aquesta manera et serà més fàcil convèncer-lo perquè s'hi subscriu. Fins i tot, si coneixes les seves dades,

pots efectuar la subscripció tu mateix. Per la teva part seria un detall, un obsequi que segurament t'agradarien.

Sol·licitud de Subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom _____ Cognoms _____
 Adreça: _____ núm. _____
 Població _____ Districte Postal _____
 Província _____ Diòcesi _____

Desitjo rebre el setmanari en:

Català Castellà

Faig pagament de:

4.800 Ptes.: subscripció anual (52 nùms.) Xec barrat a nom de la Fundació CATALUNYA CRISTIANA

2.500 Ptes.: subscripció semestral (26 nùms.) Domiciliació Bancària segons les indicacions següents*:

Banc o Caixa _____ Agència _____

Senyors: _____
 Els prego que amb càrrec al meu Compte o Llibreta núm. _____ atengueu el pagament dels rebuts que presentarà la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA en concepte de subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

_____ de _____ de 19____ Firma del titular del Compte o Llibreta _____

* T'agraïrem que optéssis per aquesta modalitat ja que suposa per a nosaltres un considerable estalvi de temps i diners que dedicariem a una major difusió de CATALUNYA CRISTIANA.

Per posar CATALUNYA CRISTIANA a les mans d'un amic cada setmana, retalla, omple i envia aquesta sol·licitud a: **Fundació CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2º 08007 BARCELONA**

Ara fa cent anys que Pompeu Fabra va començar el seu mestratge

No cal escriure tota la història de la normalització de l'ortografia catalana. Cal donar per ben sabut que va ser molt accidentada, des que va començar amb la restauració dels Jocs Florals fins que va acabar amb la promulgació de les Normes de l'Institut. Sí, però, que cal dir que justament ara, l'estiu del 1990, fa els cent anys justos de l'aparició de Pompeu Fabra en la palestra de l'ortografia. I també cal dir que essent com és tan important tota l'obra fabriana, tan eficaçíssima per al retrobament del català en tant que idioma coherent, el centenari de les primeres actuacions del Mestre no pot passar sense pena ni glòria.

La cosa va començar amb la profunda admiració d'un company universitari de Fabra, el qual, sabent per confiança del futur Mestre que aquest tenia escrita una gramàtica de la nostra llengua, ja de quan tenia disset anys, no sols va fer que s'hi interessés el catedràtic i poeta Damas Calvet, sinó que esbombà la notícia a l'Ateneu Barcelonès. Aquest company i admirador es deia Cortada, i el seu darrer gest va ser providencial.

En aquella època, a l'Ateneu Barcelonès es donava per ben segur que ningú no sabia tant de català com l'ateneista Joaquim Casas Carbó. Cortada li era amic, i va provocar una trobada de Fabra i Casas per tal de veure qui en sabia més. S'esperava polèmica i controvèrsia, i el resultat va ser amistat i col·laboració. Da-

vant d'aquesta singular entesa, Cortada proposà de crear una revista per donar publicitat al criteri en aquell moment revolucionari que Fabra i Casas tenien del català escrit. Va ser idea de Casas d'acollir-se a una revista ja existent i de tendències europeistes: "L'Avenç". Ell mateix en va parlar amb l'editor i propietari Jaume Massó i Torrents, i el mes de juliol de 1890 Fabra i Casas van ingressar a la redacció. La campanya de la revolució ortogràfica es va posar immediatament en marxa.

Tampoc no cal explicar com es va muntar l'estratègia de la campanya.

Els escriptors, escandalitzats

L'estrateg, Fabra, es trobava quasi sempre entre bastidors, i el qui donava el cop de cara al públic era Casas. I el donava amb tanta audàcia que d'entrada escandalitzà tots els escriptors de l'època substituint la preposició tradicional **ab** per la moderníssima **amb**. Ja era cosa convinguda. Com va ser cosa convinguda donar bel·ligerància a la ç i d'instaurar-la en el títol de la revista: "L'Avenç".

Amb aquella campanya, Fabra i Casas esperaven potser la polèmica, però sense cap dubte el diàleg. Ningú no en va fer cas, possiblement creient que tot plegat era una atzagaida de quatre joves. Però quan en la primavera del 1891 va aparèixer la **Gramàtica del Catalán**

El centenari de les primeres actuacions del Mestre no pot passar sense pena ni glòria.



Moderno, molts es van adonar que no era cap atzagaida, i que el jove autor d'aquella **Gramàtica**, Pompeu Fabra, era, com deia Collell, "el més ben calçat de la colla", és a dir, el de major prestigi; el Mestre en potència.

Llavors, la campanya va canviar de signe: d'escripta, va passar a oral. Aquesta modali-

tat va despertar molt d'interès, totes les conferències van ser seguides per molt de públic, i Pompeu Fabra va haver d'ocupar la tribuna dues vegades. En cada conferència hi invertí quasi dues hores, i més que conferències van ser autèntiques lliçons donades per un professor, el qual il·lustrava el seu dir amb els exemples que posava a la pissarra.

I així va començar, ara fa cent anys, el mestratge de Pompeu Fabra. I això és el que un grup d'entusiastes ha volgut commemorar amb l'edició del **Diccionari Nacional de la Llengua Catalana** compilat per Josep Miracle, el deixeble i col·laborador de Pompeu Fabra i, al dir de tants, el continuador de la seva obra.

C.C.

El periodisme d'opinió guanya terreny

El periodisme d'opinió va tenint cada vegada més importància en els mitjans de comunicació, d'acord amb la conclusió principal del llibre "El comentari periodístic" que acaba de publicar la professora de la Universitat Complutense, Luisa Santamaría. El llibre està articulat en deu capítols, en els quals es desenvolupa en un primer moment la fonamentació teòrica dels processos de persuasió realitzats a través dels mitjans de comunicació de masses. Aquest primer enfocament es desenvolupa des d'una perspectiva lingüística i filosòfica.

La part principal del llibre —capítols 4 al 8— està dedicada a l'estudi detallat de les modalitats més importants dins el periodisme d'opinió i com s'han d'escriure aquests textos.

Un dels aspectes més originals d'aquest treball rau en l'estudi que es fa de les tertúlies de ràdio i televisió quan a modalitat de gran impacte actual i que, segons l'autora, ha de situar-se com una de les varietats del periodisme audiovisual que es correspon amb les columnes dels textos escrits.

Dins la gran escassetat de textos universitaris dedicats al periodisme d'opinió, "El comentari periodístic" de la doctora Luisa Santamaría és una obra considerada en medis universitaris d'extraordinària importància i utilitat per als estudiants i professionals del periodisme.

C.C.

Els experts anuncien canvis climàtics

Les conseqüències d'un possible canvi climàtic no seran únicament destructives i "hi haurà parts del món que en sortiran beneficiades", digué Carlos González-Frías, assessor tècnic de la Subdirecció General de Climatologia de l'Institut Nacional de Meteorologia (INM).

A parer de l'investigador, l'agricultura millorarà en algunes zones, però els efectes globals del canvi resultaran desastrosos.

Per analitzar aquesta situació, el pannel intergovernamental d'experts sobre canvis climàtics de l'ONU (IPCC) ha celebrat a Estocolm (Suècia), del 27 al 30 d'agost, la seva quarta i última reunió.

González-Frías explicà que en aquesta reunió s'estudiaren els resultats de les investigacions desenvolupades per diferents grups de treballs abans de presentar-los a la II Conferència Muncial sobre el Clima, que decidirà pel novembre si s'està produint un veritable canvi climàtic.

Segons els models teòrics fins ara desenvolupats, l'increment de la temperatura de l'atmosfera com a conseqüència de l'efecte hivernacle és, entre altres, una de les principals causes de la modificació del clima.

L'acumulació de diòxid de carboni (CO₂) procedent de cremar combustibles fòssils com

carbó i petroli forma una espècie de pantalla en l'atmosfera que reté part de la radiació infraroja que la terra rep del sol.

"Al ritme de creixement actual —es va referir el tècnic d'INM— els nivells de CO₂ s'hauran duplicat l'any 2050, i malgrat que no cal ser alarmista, sembla demostrat que si no es prenen mesures a temps, abans o després, el canvi climàtic es produirà".

Els models reflecteixen que, en els darrers anys, la temperatura mitjana de l'atmosfera s'ha elevat a 0.5 graus i que el rescalfament continua.

Segons dades de l'INM, el nivell dels oceans pujaria entre 20 i 140 centímetres i s'elevant sota les aigües àmplies zones costeres i moltes de les illes existents en l'actualitat. A més, apareixeran milions d'"eco-refugiats", que haurien d'abandonar les seves cases com a conseqüència del desastre.

Per evitar-ho, explicà González-Frías, s'haurien de modificar els actuals sistemes energètics amb el gradual abandonament dels combustibles fòssils.

I agregà que "alguns sectors temen que els poders industrials aprofitin aquesta circumstància per potenciar l'energia nuclear, en comptes d'altres alternatives com la descomposició de la biomassa".

N.O.P.

Només cinc de cada cent sol·licitants d'asil obtenen refugi a l'Estat espanyol

Meki va arribar a Barcelona fugint de la forta repressió que contra la seva comunitat es va iniciar a principis dels vuitanta en un país del Nord d'Àfrica. La tortura i la impossibilitat de trobar feina al seu país el van abocar a l'exili. Ara, Meki viu a Catalunya, entén el català i viu tranquil però amb l'enyor d'una terra que el va veure néixer, créixer i marxar. Meki és un dels que ha tingut més sort. Forma part d'aquesta minoria que han obtingut refugi a Espanya.

Cada setmana, entre tres i quatre persones arriben a Barcelona fugint del seu país. De cada cent persones que busquen refugi a l'Estat espanyol, només cinc podran quedar-se al país d'una forma legal i em-

parats per la Convenció de Ginebra del 1951, sobre refugiats i per la Llei d'Estrangeria espanyola.

El nombre de refugiats al món volta els 14 milions de persones, dels quals la Comunitat Europea n'acull unes 700.000 i d'aquests, l'Estat espanyol unes 9.500.

Cent vuitanta-quatre sol·licituds el 1989

A nivell de l'Estat, Barcelona és un dels punts d'entrada de molts sol·licitants d'asil. Durant el 1989 es van fer a la capital catalana un total de 184 peticions. Així s'expressa en les dades que ha fet públiques l'Associació Catalana de

Solidaritat i Ajut als Refugiats (ACSAR), organització no governamental que treballa per donar suport a les persones que arriben a Catalunya fugint del seu país.

Però cada any, el nombre de refugiats que arriben a Barcelona disminueix; així en els tres darrers anys s'ha passat dels 290 del 1987, als 215 del 1988 i als 184 del 1989.

El nombre més elevat d'aquests són els que han arribat de l'Orient Mitjà, 48, seguits dels procedents dels països del Sud asiàtic (Afganistan, Pakistan, Índia i Bangladesh), 43, després els procedents de diversos països de l'Est, 41, seguits pels africans, 39, i, finalment, pels americans, 13.

Del 1979 al 1988, l'Estat es-



Els qui es queden enyoren la terra que els va veure néixer.

panyol ha concedit 2.769 refugis de les 18.000 sol·licituds presentades. I de les 3.904 peti-

cions d'asil i refugi presentades el 1989 se n'han concedit 181.

N.O.

L'orde dels Germans de Sant Joan de Déu, que va haver d'abandonar l'hospital de Sant Josep que dirigien a Libèria, es queixa de les poques subvencions del Ministeri d'Afers Socials, va dir Joaquín Sánchez, director de "Prosalus", vinculada als Germans Hospitalaris.

La guerra civil que hi ha a Libèria des de fa mesos va donar a conèixer a l'opinió pública l'existència de l'hospital Sant Josep, regentat per la branca espanyola d'aquest orde, únic que va funcionar en aquell país africà durant gairebé dos mesos.

Joaquín Sánchez, que va estar en contacte directe amb els seus germans d'orde durant els tenses dies previs a la seva evacuació, es va queixar de la manca de sensibilitat del Mi-

Crítiques dels Germans de Sant Joan de Déu al Ministeri d'Afers Socials

"No entenem la política de subvencions de Matilde Fernández"

nisteri que regenta Matilde Fernández a l'hora d'atorgar subvencions.

"Crec —va dir— que les organitzacions socials hauríem de fer un front comú davant l'actitud d'aquest ministeri i no solament Caritas, sinó tots els ordes religiosos que ens dediquem des de sempre a l'ajut humanitari".

L'orde dels Germans de Sant Joan de Déu, que l'any passat va rebre d'Afers Socials poc més de cent milions de pesse-

tes, ha rebut enguany 40 milions que es destinaran a un únic hospital, tot i que posseeixen 45 institucions socials a Espanya.

Sánchez va dir "no entenc la política que segueixen a Afers Socials a l'hora de donar subvencions" i es queixà que algunes organitzacions no governamentals, "el fi de les quals no es coneix amb exactitud", rebien "sumes importants de diners".

Afegí que "el Govern i les

institucions públiques volen netejar els carrers de captaires, i els envien als nostres albergs, però aquests gairebé no donen l'abast per acollir-los".

"Això mateix passa amb els malalts psíquics, molts dels quals no poden anar a sanatoris i no els volen la família i també els porten als albergs o es queden al carrer", va afegir.

També es va referir als més grans de 50 anys, "sense seguretat social i molts dels quals necessiten tractament psíquic,

¿què podem fer amb ells?", es va preguntar.

Diferent actitud és la del Ministeri de Sanitat, va assenyalar Sánchez, "amb el qual hi ha un diàleg fluid i amb el qual mantenim converses per integrar els nostres hospitals a la xarxa pública, firmant concerts amb l'Insalud".

L'orde dels Germans de Sant Joan de Déu posseeix a Espanya 45 centres, dels quals 16 són hospitals, 4 albergs, 7 centres psiquiàtics, 4 comunitats d'inserció, 6 centres d'educació especial, 4 centres d'estudi i formació, 3 residències d'ancians i 1 hospital infantil.

Aquest orde, fundat per sant Joan de Déu i amb gairebé 500 anys d'existència, té centres d'aquest tipus a 44 països repartits pels cinc continents, fruit de més de quatre segles de tasca missionera.

T.P.

Màrius Cabré va fer altres coses més importants

Permeti-se'm de felicitar el senyor Antoni Munné i Tomàs pel seu article **Informar o deformar** aparegut a "Catalunya Cristiana" el 28 de juliol passat. En el seu article, el senyor Munné considera injustificable que, parlant de Màrius Cabré, ràdio, televisió i periodisme haguessin coincidit a referir-se només al torejador i a l'idil·li amb Ava Gardner, quan en la seva personalitat hi ha hagut altres aspectes que la fan més robusta. En diré algun.

En tota la meua vida —i ja me'n vaig cap als vuitanta-set— no he vist mai cap actor que hagi interpretat el personatge central de **El Místic** de Santiago Rusiñol d'una manera tan viva, tan emotiva —i per què no?—, tan genial com Màrius Cabré. Aquest aspecte de meritíssim actor no va ser gens tingut en compte dels qui van parlar de Màrius Cabré quan va morir, i aquest oblit és d'una injustícia que aclapara; car no va ser en **El Místic** sol que Màrius Cabré va excel·lir; cal recordar aquell "Saïd" tan perfecte del **Mar i cel**, i encara i sobretot, aquell "Manelic" de **Terra baixa** que va superar el del gran Enric Borràs quan ja en les seves darreries

aquest eminent actor estrafeia el personatge amb innecessàries exageracions de crits, gesticulacions i cabrioles.

Excepcional i tot en tant que actor, i, si es vol, massa bo per haver estat només un actor ocasional, cal tenir molt present que el teatre català va ser una de les grans passions de Màrius Cabré. Idolatrava Guimerà, i pel sol impuls de veneració al nostre genial dramaturg, Cabré va fer una cosa que mai cap altre actor no n'havia tingut l'atreuiment: sabent que hi perdria diners, convertir-se en empresari del Romea per una temporadeta per representar-hi **Mar i cel** i **Terra baixa** només per glorificar Àngel Gimerà. Aquestes representacions, tan artísticament esplèndides, van ser doncs, econòmicament catastròfiques.

Màrius Cabré no se'n va pas escarmentar: sabent ben bé per endavant que aquesta vegada hi perdria la camisa i amb la camisa bous i esquelles, va muntar al Palau de la Música Catalana unes poques representacions d'algunes obres teatrals de la

prodigiosa prosista Víctor Català rodonament desconegudes pel públic. I no s'hi va enganyar: el desastre econòmic va ser molt més superior que el que l'idealista Màrius Cabré ja s'havia imaginat.

Aquesta faceta del "polifacètic", aquesta inclinació a fer honor a les glòries del país a desgrat dels sacrificis econòmics, és força més important que la del simple exercici de torejar professionalment per molt bé que ho fes; i, a parer meu, infinitament més digna d'elogi i de reverència que la del circumstancial i esporàdic galanteig amb una famosa actriu de cinema. Però tot això va passar per alt a l'hora de dir adéu a un home que va fer tot el que va fer a profit de Catalunya, encara que tants de periodistes i tants de locutors no en tinguessin la més petita idea. I fins i tot que no la tinguessin ni aquells seus mateixos parents que, segurament sense adonar-se'n, van muntar aquella vergonyosa pallasada davant l'església i a la sortida del funeral d'un home tan il·lustre.

JOSEP MIRACLE

COSTUMS I TRADICIONS

La fe i la pietat pastorívoles (i 3)

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Escau cloure el retaule sobre la pietat dels pastors, ran de la festa —ahir— de la Mare de Déu de Núria i de totes les marededéus trobades que no tenen dia propi. Escau, perquè la majoria de les imatges foren descobertes per bestiar, sobretot bous, i els pastors, també els primers a poder-les venerar.

En el "Jardín de Maria", del P. Narcís Camós, publicat el 1657 per primera vegada, es contenen més de cent vuitanta tradicions sobre aquestes troballes. Les relacions amb els pastors hi són constants. Uns que volgueren guardar en el sarró la imatge trobada —la del Tallat o la de l'Aldea— aquesta retornava al lloc on estava i on volia que se la venerés en el futur. O a vegades, descoberta per una pastora, com la de la Cisa.

La relació detallada dels fets miraculosos la pot trobar el lector en el referit llibre, del qual hi ha diverses edicions. Avui només en volíem donar constància una vegada més, ja que en altres ocasions l'hem citat, així com hem recordat alguns dels fets narrats per aquell religiós tan devot de la Mare de Déu.

Cal remarcar, això sí, que en tots els casos de participació dels pastors, la joia dels afortunats era evident i la seva pietat ancestral els feia dignes de ser escollits per les troballes marials.

La joia i l'alegria pastorívoles són evidents i pròpies dels nets de cor. Com es manifesta en cançons i danses de l'extens costumari nostrat. Sobretot quan en els mesos d'estada

a les masies, alternen els cants amb la festa de la gent de la casa. Cants que solen acompanyar tasques com la d'esclafar o espellafar i alguns cops al·lusius a la feina, com les pròpies dels tonedors que anaven de casa en casa a xollar les ovelles.

Així, de les al·lusives a l'esquilada n'hi havia de broma, referides a noies que s'havien fet tallar els cabells, o pentinar. I n'hi havia, també de caràcter més seriós i fins de caràcter religiós. Tant Salvador Vilarrasa, com Joan Amades recolliren la primera estrofa d'una, anomenada de les "Gràcies", que es dona per perduda. Feia així:

"Qui vol oir les gràcies, / les del bon Jesús; / qui vol oir les gràcies, / les del bon Jesús. / Que lan turné / qu'ale lu ié / Ki ri é Ki ris té / Ki ri è lei son." La cantaven descoberts, amb la barretina a les mans, gesticulant segons cada posada.

Una altra començava així: "A Déu m'encomano, / pregant-li de debò, / que em guardi la ramada / de llamps i mals majors".

Una altra estrofa d'aquesta cançó recomanava a l'hereuet de la casa: "Posa els pals a terra, / fes ben bé la creu, / fes el nom del Pare, / dansa damunt seu".

Aquesta estrofa sembla al·ludir la dansa de l'Hereu Riera, segons veurem, si Déu vol i ja fora del tema pastorívol, en el pròxim número perquè s'escau a vigílies del dia de les ballades.

LLIBRES

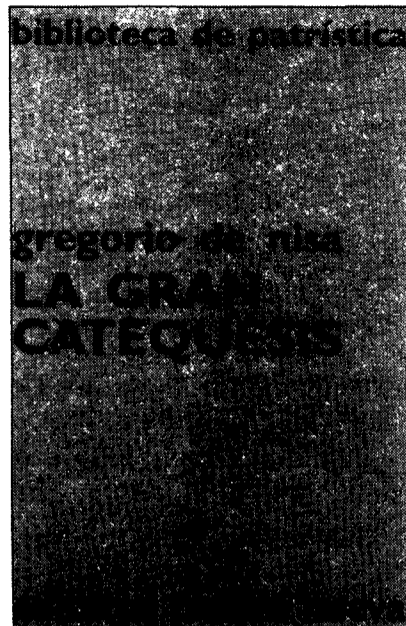
Magistral síntesi teològica

La Gran Catequesis és una meditada síntesi teològica de les doctrines fonamentals examinades i formulades en el Concili de Constantinoble (318) i aquí revisades i formulades en les categories culturals de l'època. "La Gran Catequesis", està dirigida als "superiors eclesiàstics", als mestres o "catequistes", que, en l'Església, tenien la missió de promoure en els creients una adequada formació relatives al patrimoni doctrinal de la tradició apostòlica.

Tracta els grans temes de la dogmàtica: el misteri trinitari, la creació de l'home, l'origen i naturalesa del mal, l'encarnació del Verb, la redempció de l'home, els sagraments del Baptisme, i de l'Eucaristia, la necessitat de la fe i de la conversió interior, per concloure amb el fi últim de l'home.

Aquesta exposició és animada per una naturalesa dialogant, que connecta amb el temps i amb la vida, i està emmarcada dins de l'arc de la història de la salvació, que té com a centre propulsor la Persona i l'Obra redemptora de Crist.

Gregori de Nissa va néixer a Cesarea, a Capadòcia, aproximadament l'any 335; fill d'Emmèdia i de l'escriptor Basili el Vell, i germà menor de Basili Magne que fou el seu



guia i mestre. Es formà en la cultura del seu temps assistint a bones escoles retòriques però, sobretot, va nodrir la seva ment amb la saviesa bíblica. Fou un dels més grans filòsofs i teòlegs de l'Orient cristià. S'uní en matrimoni amb una noia de Teosèbia; més tard, però, deixà la vida secular i es retirà a la vida monàstica. Fou consagrat bisbe de Nissa. Va morir l'any 394.

C.P.

"La Gran Catequesis". Gregori de Nissa. Editorial Ciudad Nueva.

Gimeno i Navarro i uns memorables Jocs Florals

Pietat Campmajó ha facilitat a "Catalunya Cristiana" l'autògraf del poema "Només" de Joan Gimeno i Navarro, que morí l'any 1956. Era bon poeta ensems que excel·lent patriota. Convindria potser divulgar l'anècdota viscuda en els Jocs Florals de Molins de Rei, l'any 1951. Una festa a la qual hom hi donà una gran ressonància. Entre els molts records d'aquella jornada floral, notem de l'aparició, després de l'exili, de

Joan Alavedra. També la de Josep M^a de Sagarra, el qual "envià" als Jocs "Garí i Guifré", poema extens que forma part del llibre "Montserrat". No cal dir com hi "tirà..." Bertran i Oriola... L'Albert Marent feia les "milícies" i no va assistir a la festa. Tampoc no hi pogué assistir el P. Ramon Castellort. La Flor se l'endugué el nostre amic Enric Balaguer, a qui li tocà de Reina, Josefina Madorell, esvelta i alta com el guanyador; ambdós feren una bona parella.

Gimeno i Navarro fou premiat amb la "Pregària a la Mare de Déu del Remei": "Verge dels neguits primers..." Joaquim Buxó de Abaigar, president de la Diputació barcelonina, actuà de Mantenedor i —segons les cròniques del temps expressaren "dedicó la primera parte del discurso a fustigar el sentido político-literario que a través de decenios se quiso imprimir a la fiesta..." El públic i, sobretot els poetes circumstantes, davant els improperis anticatalans de Buxó es molestaren. Gimeno i Navarro, però, volgué fer patent el seu enuig i la

seva irada protesta, i es negà a recollir el premi que li havia estat atorgat per l'esmentat treball. Comentà: "Havia de manifestar d'alguna manera la meua protesta". Sortosament, el vocal del Jurat, Octavi Saltor, va cloure l'acte amb un discurs de gràcies, aquest en català, i tingué l'habilitat dialèctica d'anar desmuntant els atacs anticatalans del Marquès. Recordà la participació directa i decisòria que en la restauració dels Jocs de Barcelona hi tingueren Milà i Fontanals i el seu deixeble Menéndez i Pelayo, i destacà l'elogi que féu aquest de la llengua i la literatura catalanes, en discurs pronunciat l'any 1888. Saltor, doncs, salvà una situació tensa i lamentable creada per la imprudència de Buxó. Gimeno i Navarro restà aplacat. Així la festa prosseguí, amb entusiasme societari, en els amplis jardins de Can Samaranch.

Serveixi aquesta nota en recordança del poeta i patriota Gimeno i Navarro.

A. DALMAU i JOVER

CUINA

Pastís de maduixes amb crema i nata

Per a la pasta brisa	Per a la crema	Per a ornament
250 gr. farina	2 rovells d'ou	250 gr. nata ensuc.
1 ou	1/4 l. de llet	2 cap. de maduixes
2 cull. de sucre	1 cull. maizena	l'limona
100 gr. mantega		3 cull. sucre
sal		

Prepareu la pasta brisa barrejant 200 gr. de farina amb la mantega tallada a trossets, 2 cullerades de sucre, una mica de sal, l'ou sencer i una o dues cullerades d'aigua, barregeu bé tots els ingredients però sense remenar-ho gaire, després emboliqueu la massa amb un drap i deixeu-la reposar una estona.

Unteu un motlle desmuntable pla amb mantega. Esteneu la pasta amb el corró i amb la seva ajuda cobriu el motlle procurant que s'aguanti bé sobre les vores, cobriu-lo amb paper de plata i a sobre poseu-hi cigrons o mongetes seques. Poseu-ho a forn suau durant uns 15 minuts. Prepareu la crema posant a coure la llet amb un trosset de pell de llimona. Bateu els 2 rovells amb sucre fins que quedi espumós, tireu-hi la llet calenta remenant-ho amb força per que no qualli; desfeu la cullerada de maizena amb una mica de llet freda, afegiu-ho a la crema i apropieu-lo al foc suau remenant-ho amb una cullera de fusta fins que quedi fina espessa i brillant. A fora del foc deixeu-la refredar remenant-la de tant en tant. Traieu els cigrons (gardeu-los per altres vegades) i el paper de plata del pastís. Col·loqueu-lo sobre la plàtera, quan la crema estigui freda poseu-la en el fons i al damunt una capa de nata ensucrada, alliseu-la amb un ganivet, cobriu el centre amb maduixetes. Amb ajut de la mànega i broqueta rissada poseu al voltant de les maduixes unes rosetes de nata.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

**Catalunya
Cristiana
FAX**

215 28 05

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

	FOTO 1a: ACTIVITAT.	MOSURA, ESPECIALMENT LIQUAL. AQUELL QUE FA MINIATURES.	RIL. CINC. RELATIU ALS CATARS.	CINC. ACCIÓ DE RADIAR.
	FOTO 2a: A FAVOR DE PL. SOLOLOQUI.	AJUDAR. QUE HA NASCUT AMB L'INDIVIDUOS.	U. SIGLA DE PART POLITIC. TA FETOR.	FOTO 2a: ACTIVITAT. ALIMENT.
RIU D'ITALIA. 342167. NOTA MUSICAL. DEU BEIPOL.	FOTO 1a: PSEUDONIM. MANCAT DE LA VISTA.	MOT QUE REPRESENTA UNA PERSONA.	LEISHANIOS AMERICANA. HEMBRER DE LES AUS.	
INSTRUMENT DE PESCA. CRIA DE POL. LASTRE.	ESCLAVA. MULLER DE JACOB. SIMBOL DEL PRASEOINI.	TERRENY PROXIMS AL RIU, MAR... NOM DE CONSONANT.	ART. DIALECTAL.	
VOCAL. LLATÍ ANYELL.	CONDIMENT. VOCALS.			
OBÍ, PICA DE PEGRA.	INSTRUMENT DE VENT. CONSONANT.			

FILATELIA

per ENRIC GRAUPERA



Santa Maria Margarida Alacoque

Nasqué a Lauthecour (França), el 22 de juliol del 1647. Ben aviat s'endinsà pels camins d'una vida interior molt intensa centrada en la devoció al Sagrat Cor de Jesús. Professà el 6 de novembre del 1672. El 1674, fou directora de les pensionistes. Els seus biògrafs diuen que la seva vida espiritual fou agraciada amb fenòmens extraordinaris: aparicions, èxtasis, etc. Morí el 17 d'octubre del 1690. Degut als seus escrits i experiències de la seva vida espiritual, començà a celebrar-se la festa del Sagrat Cor, que el Sant Pare Lleó XIII aprovà. Pius IX la beatificà el 1864.

SOPA DE LLETRES

per SNOOP

CERCAR 7 CANTANTS FAMOSOS

P	O	L	R	C	O	M	P	O	L
F	L	E	T	A	S	O	N	D	E
P	A	V	A	R	O	T	T	I	I
D	I	T	I	R	I	C	I	E	
O	Z	Y	Z	E	X	X	A	R	I
M	M	X	V	R	X	I	R	I	X
I	M	X	V	A	I	A	U	V	D
N	N	L	T	S	Y	I	S	E	D
G	L	A	Z	A	R	O	O	E	O
O	N	L	G	I	X	I	R	D	

SOLUCIÓ

HORIT: Pleta, Pavarotti, Laza
 TO: FLETASONDE
 VERT: Domingo, Carreras, Ca-
 FUSO: DIA: Gayarre.

ESCACS

per JAUME MORA

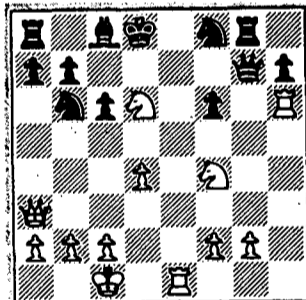
DIAGRAMA 341

Blanques juguen i guanyen

Si us fixeu que la torre es troba "in prise", creeu una amenaça més grossa encara. Ja ho sabeu.

Solució al diagrama 340

1 Axf6 Axf6, 2 Axf7+ Rxf7, 3 Dh5+ Rg8, 4 Th3 1-0.



S	C	N	C
L	A	S	O
L	S	S	R
O	A	G	N
P	C	E	R
A	I	P	R
A	R	P	O
R	E	N	A
B	R	O	C
P	I	M	I
O	R	P	I
A	I	D	A
C	O	N	I
V	M	J	M

JEROGLÍFIC

per SNOOP

¿QUIN OFICI TENS?



Solució 571

ESCA

ES (K) CA

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món."

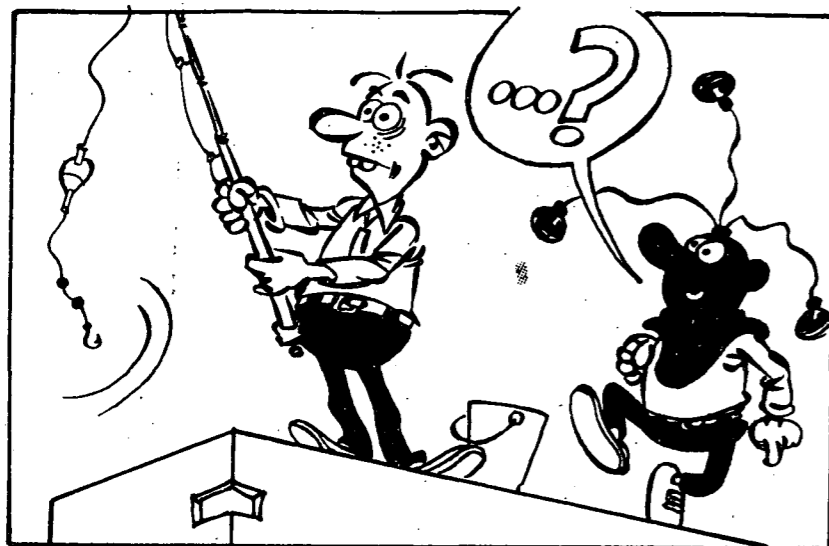
MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

- VICENT ALUMBREROS
PAROISSE STE. MARIE KENYA
B.P. 2250 LUBUMBASHI - SHABA
ZAIRE 11.400.- Ptes.
- FRANCESC TRILLA
78975 COSTA MARQUES
RONDONIA
BRASIL 10.650.- Ptes.
- RADIO CARITAS
CASILLA 587
ASUNCION
PARAGUAY 10.650.- Ptes
- BUYANGO CATHOLIC MISSIONS
P.O. BOX 753
MARAGOLI
KENIA (EAST AFRICA) 11.400.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
 Direcció Tel.
 Població D.P. Província
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
 (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc/Caixa
 Sucursal n.º
 N.º compte corrent
 Població Província
 Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població Data
 Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39



ESCOLTI BON HOME. SI NO TIRA L'HAM DINTRE L'AIGUA NO PESCARÀ PAS CAP PEIX.



ÉS QUE T'INC UN DILEMA MORAL. NO GÉ QUE FER.



JO ERA MOLT AFECCIONAT A LA PESCA, PERÒ AQUEST MATÍ M'HE PET SOCI DE LA SOCIETAT PROTECTORA D'ANIMALS.

69
GALI

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 527

Històries d'Eixerits

Sant tornem-hi!

—Ja s'acosta "sant tornem-hi," Eixerit.

—Què vol dir això, mare?

—Doncs, mira, que la setmana vinent has de començar anar a l'escola.

—Sí, ja ho sé, ja. Prou que hi penso. Tan bé que m'ho he passat durant les vacances. Escolta, mare, en el cel sempre seran vacances, oi?

—Aixímet, què t'empatolles, ara? El que passa és que durant les vacances t'has emmandrit.

—Bé, però encara no m'has contestat el què et preguntava. Al cel, haurem d'anar al "cole" sí o no?

—No siguis ximplet. Tu penses en el cel com si fos "Xauxa". Mira, no hi ha paraules ni exemples per dir allò que serà el cel. Déu serà el nostre cel. La seva vida, el seu amor, el seu coneixement, ens ompliran a vessar de goig i de felicitat.

—No ho sé, el què em dius no ho entenc gaire. Però, m'agrada.

—Doncs, ara, si em vols creure, comença a preparar l'equipatge.

—Per anar al cel?

—A la lluna!

—Per cert que un tirant de la bossa està trencat. Me n'hauràs de comprar una altra. Una de nova.

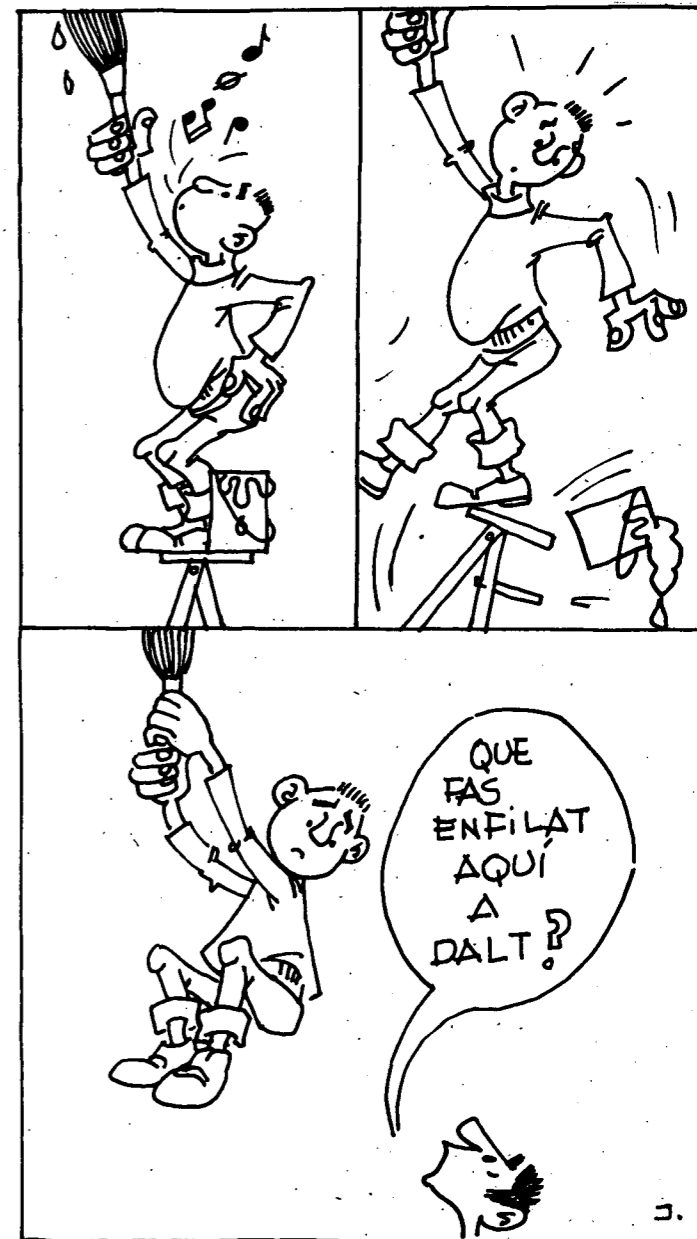
—Res de comprar. Porta-la ara mateix que la cosiré ben fort.

—I si se'm torna a trencar?

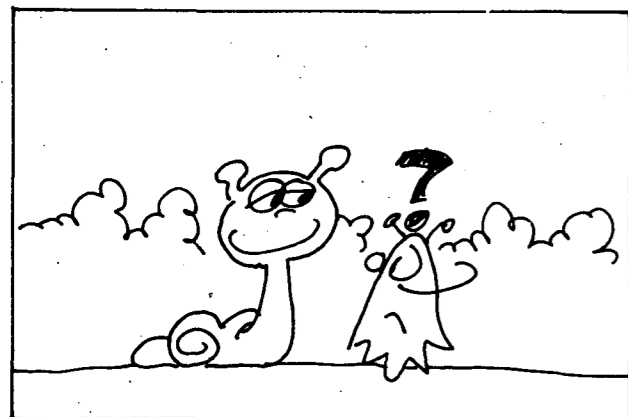
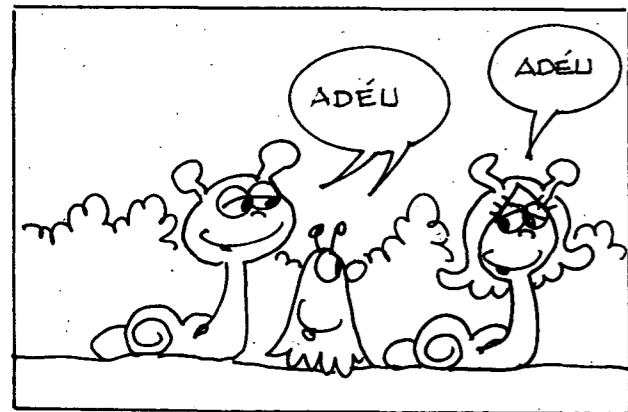
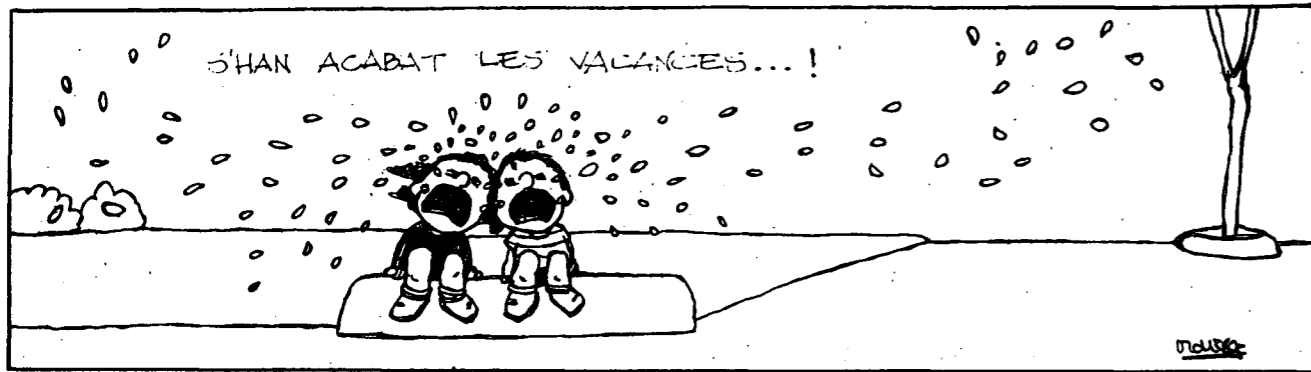
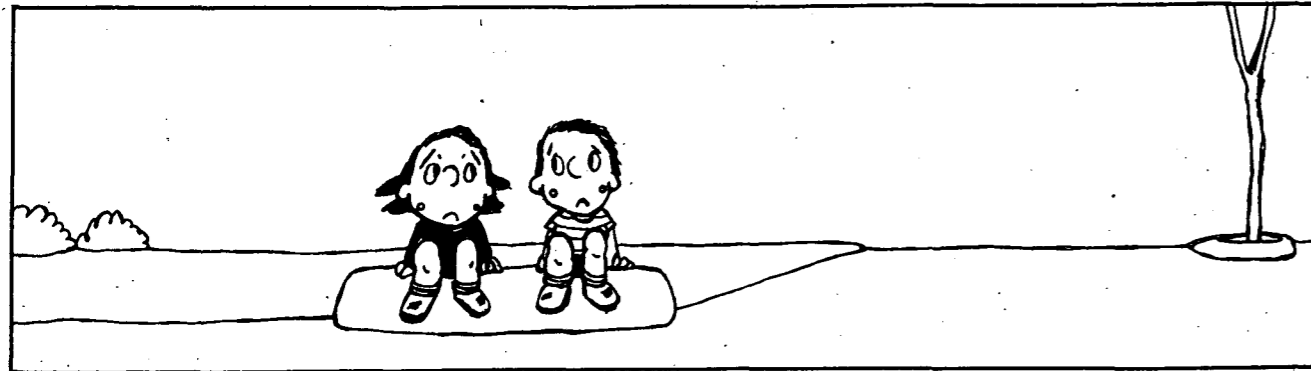
—La tornarem a cosir. És clar que, també podries trencar la guardiola i comprar-te'n una de nova. Al teu gust.

—Que no se'm trenqui el tirant, que no em ve gens de gust trencar la guardiola

L'Eixerit



7.



Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 18, versets del 15 al 20 (Mt 18:15-20).

Reflexionem: 1. L'Església és una comú-unitat de germanes i germans, unida i lligada a la presència del Senyor ressuscitat que per la força del su amor i de la seva gràcia que ens atorga el seu Esperit, regna a la terra com al cel. Per això hem d'ajudar-nos als uns als altres, en qualsevol circumstància, i sobretot, a ser fidels a Jesucrist i als compromisos de la nostra fe.

2. No hi ha millor prova d'amistat que ajudar als altres a conèixer Jesucrist, estimar-lo i ser-hi fidel. Si nosaltres, com a nois i noies cristians donem un bon exemple, Jesús n'estarà molt content i serem una ajuda per als nostres amics i amigues.

3. En aquesta tasca de "donar testimoni de la nostra fe", no estem pas sols: Jesús s'estima també, i com!, els altres, i està també en nosaltres i amb nosaltres. "On hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc enmig d'ells", i si "s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà".

El mossèn

Quico, el gall portuguès

Com han anat les vacances? Molt bé, suposo, oi? Jo me n'he anat a fer el turista a Portugal. Trobo que viatjar i conèixer llocs i gent nova és quelcom maco, no us sembla? Doncs, com us anava dient, me n'he anat a Portugal, aquest estiu, i he fet una colla d'amics nous. Un d'ells es diu Quico i és un gall. Un gall maco i ben plantat. Amb la cresta vermella i la cua de colors. Té les plomes negres i camina sempre molt dret i eixerit.

El Quico el vaig conèixer a una botiga de records, d'aquelles fetes expressament per als turistes. Era allà, dret, callat i seriós, molt cerimoniós, en el seu prestatge, al bell mig de la botiga, esperant que algun turista es fixés en ell. Però el que passava és que el Quico no era l'únic gall de la botiga, i de fet era el més menut de la colla. Tots els clients es fixaven en els seus companys abans que en ell, i ningú no el comprava.

Va ser llavors que vaig arribar jo. Voltava per la botiga tafanejant per tots els racons de totes les prestatgeries. M'havia gastat quasi tots els diners a comprar regals per a la família i els amics, però em feia il·lusió endur-me un petit record per mi. El problema era que tot era massa car. De seguida m'hi havia fixat en aquella col·lecció de galls, tan típics de Portugal. Eren allà, als prestatges, drets i orgullosos, lluint els seus colors. Em van agradar només de mirar-me'ls. Però no em quedaven prou diners. Ja gairebé havia abandonat la idea de comprar-me'n un quan vaig adonar-me de la presència del Quico. Mig tristol i avorrit semblava cansat d'esperar un comprador. Em va mirar amb els ulls ben oberts i va posar la cresta ben dreta i lluent. Estava impacient per sortir d'allí. Em va semblar el més maco, i el seu preu no li feia justícia. Van ser uns diners ben gastats. Mentre me l'enbolicaven, el Quico s'inflava tot cfoi. I jo m'adonava que ja tenia un nou amic.

ANNA

La Diada

Vet aquí que una vegada, no gaire temps enllà, en un país que tots coneixem força bé, va haver-hi una guerra. Una guerra tan sangniant com totes les guerres (si és que es pot mesurar el pes de la sang). Una revolta, en van dir alguns. Una veritable guerra per la independència, en va dir els altres. Els revesavis dels nostres revesavis, van voler defensar la seva terra, el seu poble; la nostra terra i el nostre poble. Tant se val, ara, que no ho aconseguissin, ens van donar un altre motiu per estimar el nostre país i la nostra gent.

La seva gesta la celebrem cada any per aquestes dates engalanant els balcons amb senyeres i sortint al carrer tots plegats, perquè el que no expliquen ni mai podran explicar els llibres d'història, són els sentiments. Els sentiments d'unió que ens han dut fins on ara som, i que ens conduiran a ser el que mereixem ser.

ANNA



DIUMENGE - 9

- 09.15 Sardanes.
- 09.30 Dibuxos animats.
- 12.30 Basquet.
- 14.00 Gol a Gol.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.05 Dibuxos animats.
- 15.30 Jim West (D).
- 16.30 Pel·lícula tarda (D): "Hi havia una vegada un tren".
- 18.15 L'illa de les papallones.
- 18.45 Paradise.
- 19.45 Gol a Gol.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.05 30 minuts.
- 21.35 Dallas (D).
- 22.35 Gol a Gol.
- 23.35 Tennis.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 13.00 T.N. Comarques.
- 14.30 Telenotícies. / El temps.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.

DILLUNS - 10

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Tres, catorze, setze.
- 12.20 Gol a Gol.
- 13.00 30 minuts.
- 14.00 El lleó de Singapur. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.40 Pel·lícula tarda: "El tron de foc".
- 18.10 Dibuxos animats.
- 18.30 N'hi ha que neixen estrellats. (D)
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuxos animats.
- 21.10 Gent del barri. (D)
- 21.40 De professió Api.
- 22.10 Pantalla: "Gandhi".

- 23.40 Telenotícies.
- 24.00 Tot l'esport.
- 00.35 Dimensió desconeguda.

DIMARTS - 11

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Acció ara.
- 11.45 Cadència.
- 13.00 Thalassa.
- 14.00 El lleó de Singapur. (D)
- 15.10 Pel·lícula tarda: "Karate Kid".
- 17.20 Especial Núria Feliu.
- 18.30 Futbol.
- 21.10 Gent del barri. (D)
- 21.40 Amb l'aigua al coll.
- 21.55 Pel·lícula: "Gandhi".
- 23.35 Telenotícies.
- 23.55 Tot l'esport.

- 00.20 Dimensió desconeguda.

DIMECRES - 12

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Basquetmania.
- 12.15 Veles al vent.
- 12.45 Especial Núria Feliu.
- 14.00 El lleó de Singapur. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Pel·lícula tarda (D): "El llop solitari".

- 18.10 Dibuxos animats.
- 18.30 Basquet.
- 20.00 Dibuxos animats.
- 21.05 Sorteig Loto 6/49.
- 21.15 Gent del barri. (D)
- 21.45 Cinema 3: "Les girls".
- 23.45 Informatiu cinema. (D)
- 00.15 Telenotícies.
- 00.35 Tot l'esport.
- 01.00 Dimensió desconeguda.

DIJOURS - 13

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Tennis.
- 12.15 Circ.
- 12.30 60 minuts.
- 14.00 El lleó de Singapur. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.40 Pel·lícula tarda: "El gran duel".
- 18.10 Dibuxos animats.
- 18.30 N'hi ha que neixen estrellats. (D)
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuxos animats.
- 21.10 Gent del barri. (D)
- 21.40 Betes i films.
- 22.10 La màgica màgia.
- 23.05 Les coses dels famosos.
- 24.00 Motor a fons.
- 00.30 Tot l'esport.
- 00.55 Dimensió desconeguda.

DIVENDRES - 14

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Circ.
- 11.30 Les coses dels famosos.
- 12.00 La màgica màgia.
- 13.00 Informatiu cinema.

- 14.00 El primer de l'espècie.
- 15.10 Veïns (D).
- 15.40 Com a casa.
- 16.40 Pel·lícula tarda: "Tiempo de morir".
- 18.20 Dibuxos animats.
- 18.30 N'hi ha que neixen estrellats.
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuxos animats.
- 21.10 Gent del barri. (D)
- 21.40 Sóc com sóc.
- 22.10 Qui?
- 23.25 Telenotícies.
- 23.45 Tot l'esport.
- 00.10 Dimensió desconeguda.
- 00.35 Cinema de mitjanit: "De dret a l'infern".

DISSABTE - 15

- 09.15 Sardanes.
- 09.30 Dibuxos animats.
- 12.00 25 anys amb Lucile Ball.
- 13.00 Jazz.
- 14.00 Betes i films.
- 14.30 Telenotícies - El temps.
- 15.05 Dibuxos animats.
- 15.35 Tarda d'aventures: "Cita a Honduras".
- 17.10 Les brigades del Tigre.
- 18.10 Buck Rogers.
- 19.00 Cagney i Lacey.
- 19.50 Futbol.
- 22.00 Telenotícies.
- 22.30 El temps.
- 22.35 De més verdes en maduren.
- 23.05 Mik Hammer.
- 00.05 Dimensió desconeguda.

CANAL - 33

DIUMENGE - 9

- 16.00 Esports.
- 18.15 Basquet.
- 19.45 Curt-metratge.
- 20.00 Thalassa.
- 21.00 Telenotícies. - El temps.
- 21.30 Versió original: "Stop making sense".
- 23.55 Informe mundial CNN.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 19.30 Mediterrània.
- 21.00 Telenotícies. - El temps.
- 21.35 Tot l'esport.

DILLUNS - 10

- 20.00 Basquetmania.
- 22.00 Big World.
- 22.50 Max Headroom.

DIMARTS - 11

- 20.00 Basquet.
- 21.45 Basquet.
- 23.14 Crònica negra.

DIMECRES - 12

- 20.00 Cosmos.
- 22.00 L'escurçó negre.
- 22.30 80 minuts.
- 23.30 Els treballadors del mar.

DIJOURS - 13

- 20.00 Sputnik.
- 22.00 Documental informatiu.
- 23.00 Canal 33 presenta.

DIVENDRES - 14

- 20.00 Futbol.
- 22.00 Diana de mida natural.
- 24.00 Informe mundial CNN.

DISSABTE - 15

- 16.00 Sports.
- 19.45 Vibria.
- 20.00 Grans viatges pel món en tren.
- 21.0 Telenotícies / El temps.
- 21.30 Els intocables.
- 22.20 Jazz.



DIUMENGE - 9

- 2.25 Un dia és un dia.
- 04.00 Cor.
- 10.30 EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA
- 11.30 POBLE DE DÉU.
- 12.00 Especial.
- 12.30 Bioman.
- 13.00 Els cavallers del zodíac.
- 13.30 El saler.
- 14.35 L'informatiu Cap de setmana.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Calimero.
- 16.05 La Comèdia: "Plan 402".
- 17.50 Dibuxos animats.
- 18.20 Els contes d'Alf.
- 18.45 Waku-Waku.
- 19.10 S'ha escrit un crim.
- 20.00 El temps és or.

- 21.00 Telediari cap de setmana.
- 21.30 L'home i la terra.
- 22.05 Diumenge cinema: "Los indeseables".
- 23.40 Espacial musical.
- 00.40 Avanç Telediari.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 08.00 Bon dia.
- 13.30 Avanç Telediari.
- 13.35 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.30 El temps.
- 17.55 Avanç Telediari.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.30 El temps.

DILLUNS - 10

- 10.00 Telefilm: "Dos padres y medio".
- 15.35 Cristal.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Els cavallers de Houston.
- 21.38 Però... això què és?
- 22.50 Parlem de sexe.
- 23.40 Concert de rock.
- 00.40 Diari nit.
- 01.15 La condessa de Charny.
- 02.00 Prisma.

DIMARTS - 11

- 10.00 Telefilm de dibuxos animats.
- 15.35 Cristal.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Els cavallers de Houston.
- 21.38 Tariro estiu.
- 22.15 Sessió de nit: "Más allá de la duda".
- 24.00 Tendido cero.
- 00.30 Diari nit.
- 01.05 TESTIMONI.
- 01.10 La condessa de Charny.
- 02.00 Glasnost.

DIMECRES - 12

- 10.00 Telefilm: "El ciervo de la calle Deacon".
- 15.35 Cristal.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Els cavallers de Houston.
- 21.38 Nit d'humor.
- 22.35 Estrenes TV: "Adam".
- 00.15 Diari nit.
- 00.50 La condessa de Charny.
- 02.00 La finestra.

DIJOURS - 13

- 10.00 Telefilm: "Mr. Boogedy".
- 15.35 Cristal.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Kung-fu.
- 21.38 Paradís perdut.
- 22.30 El primi-joc.
- 22.45 Un dia és un dia.
- 00.15 Diari nit.
- 00.50 Mr. Horn.
- 02.00 Memòria de l'Ebre.

DIVENDRES - 14

- 10.00 Telefilm: "Fuzzbucket".
- 10.50 Aventura 92.
- 15.35 Cristal.
- 16.25 Plàstic.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Dibuxos animats.
- 18.00 Les estrelles.
- 18.30 Amb les mans a la massa.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Kung-fu.
- 21.38 La gran evasió.
- 22.35 Homenatge a Paco Martínez Soria. "¡Vaya par de gemelas!".

DISSABTE - 15

- 00.45 Cinema mític: "Ha nacido una estrella".
- 02.35 Jazz entre amics.
- 03.30 Tariro, estiu.
- 04.00 Documents TV.
- 05.00 El Saler.
- 06.00 Videomix.
- 06.30 Cor.
- 07.30 De pel·lícula.
- 08.30 Però... això què és!
- 09.35 Els contanimalos.
- 10.00 Sopa de gansos.
- 10.25 Avanç telediari.
- 10.30 No t'ho perdís.
- 12.30 Visca la ciència.
- 13.00 Telefilm juvenil: "La rebelión de Hadley".
- 14.35 L'informatiu migdia.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.30 El temps.
- 15.35 La boja acadèmia de policia.
- 16.05 Primera Sessió: "Situación desesperada".
- 18.00 Dibuxos animats.
- 18.15 Rockopóp.
- 19.35 Una sola terra.
- 20.05 Nancy Wake.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.35 Informe setmanal.
- 22.35 Dissabte cinema:



DIUMENGE - 9

- 008.15 Por el ancho mundo.
- 08.45 SANTA MISSA.
- 09.30 Compañeros.
- 10.00 Los picapiedra.
- 10.30 Cine para todos: "El lazarrillo de Tormes".
- 12.00 Domingo deporte.
- 20.00 Kung-Fu.
- 21.00 Relatos TV: "La balanza de la justicia".
- 22.30 Fuera de serie.
- 23.30 Luz de luna.
- 00.30 Filmoteca TV.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 08.00 Con tu cuerpo.
- 13.00 Un punt de solfa.
- 14.00 L'informatiu migdia.
- 19.00 L'informatiu vespre.
- 21.30 Noticias - 2.

DILLUNS - 10

- 08.15 Crear i viure.
- 08.45 Dibuxos animats.
- 09.00 Barrio Sésamo.
- 13.05 On li fa mal?
- 13.30 Oum, el dofi blanc.
- 14.05 Catalunya misteriosa.
- 14.30 Historias de guerra.
- 15.15 Biniki i la dragona rosa.
- 15.30 Volta a Catalunya.
- 16.30 Sesió de tarde: "Las cuatro novias de Augusto Pérez".
- 18.00 Videomix.
- 18.30 La barberia.
- 19.30 Verano deporte.
- 22.00 Cine club: "Hombres violentos".
- 23.45 Documentos TV.
- 00.45 TIEMPO DE CREER.
- 01.00 Última sesión.

DIMARTS - 11

- 08.15 Crear i viure.
- 10.30 Especial.
- 11.00 Las Ibáñez.
- 12.00 Videomix.
- 12.30 El quadrat d'or.
- 13.05 Prisma.
- 14.30 Historias de guerra.
- 15.15 Biniki i la dragona rosa.
- 15.30 Volta a Catalunya.
- 16.30 Sesió de tarde: "Nana".
- 18.00 Especial.
- 19.30 Verano deporte.
- 22.00 Cheers.
- 22.30 Albert Pla al Palau.

- 23.30 Glasnost.
- 00.00 Que noche la de aquel año.
- 01.00 Fantasmas en herencia.
- 02.00 Última sesión: "Man on a swing".

DIMECRES - 12

- 08.15 Crear i viure.
- 08.45 Dibujos animados.
- 09.00 Barrio Sésamo.
- 09.30 Dibujos animados.
- 10.00 Los mundos de Yupi.
- 11.00 Las Ibáñez.
- 12.00 Las doce en punta.
- 13.05 On li fa mal?
- 13.30 Oum el dofi blanc.
- 14.05 Catalunya misteriosa.
- 14.30 Historias de guerra.
- 15.15 Biniki i la dragona rosa.
- 15.30 Volta a Catalunya.
- 16.30 Sesió de tarde: "¿Hombre o ratón?".
- 18.00 Videomix.
- 18.30 La barberia.
- 19.30 Verano deporte.
- 22.00 Corazón.
- 23.00 Playa de China.
- 00.00 Minicine: "El futuro es mujer".
- 01.30 Música N.A.

DIJOURS - 13

- 08.15 Crear i viure.
- 08.45 Dibujos animados.
- 09.00 Barrio Sésamo.
- 09.30 Dibujos animados.
- 10.00 Los mundos de Yupi.
- 10.30 Chopi i la princesa.
- 11.00 Las Ibáñez.
- 12.00 Las doce en punta.
- 13.05 On li fa mal?
- 13.30 Oum, el dofi blanc.
- 14.05 Catalunya misteriosa.
- 14.30 Historias de guerra.
- 15.15 Biniki i la dragona rosa.
- 15.30 Volta a Catalunya.
- 16.30 Sesió de tarde: "The blue Peter".
- 18.00 Videomix.
- 18.30 La barberia.
- 19.30 Verano deporte.
- 22.00 Tahiti i les seves illes.
- 22.30 Jueves cine: "El hombre del brazo de oro".
- 00.30 Metròpolis.
- 01.00 Última sesión: "Ausencias".

DIVENDRES - 14

- 08.15 Crear i viure.
- 08.45 Dibujos animados.
- 09.00 Barrio Sésamo.
- 09.30 Dibujos animados.
- 10.00 Plastic.
- 11.00 Las Ibáñez.
- 12.00 Las doce en punta.
- 13.05 On li fa mal?
- 14.05 Catalunya misteriosa.
- 14.30 Gustavo de hierro.
- 15.15 Biniki i la dragona rosa.
- 15.30 Volta a Catalunya.
- 16.30 Sesió de tarde: "El espectador culpable".
- 18.00 Videomix.
- 18.30 Primera divisió.
- 19.30 Verano deporte.
- 22.00 Documental.
- 22.30 A través del espejo.
- 01.30 Arte y artitas flamencos.
- 02.00 Stop, seguridad en marcha.

DISSABTE - 15

- 08.15 Documental.
- 08.45 Geografía catalana.
- 09.00 Barrio Sésamo.
- 09.30 Videomix.
- 11.30 Aquí Sant Cugat.
- 11.45 Andalucía.
- 12.00 Herbolaris i altres herbes.
- 12.30 Primera divisió.
- 13.00 Concierto.
- 14.30 Plastic.
- 15.00 La infancia de un genio.
- 16.00 Estadio-2.
- 21.00 Relatos TV: "La balanza de la justicia".
- 23.00 Sota la palmera.
- 23.30 Especial.
- 00.00 Butaca de salón.
- 02.30 El nuevo mundo.
- 03.30 ÚLTIMAS PREGUNTAS.

COMENTARIS TV

AIXÍ ÉS LA VIDA

Aquest és un programa que emet TV3 els dimarts al voltant de les deu del vespre. El director-presentador és Josep Cuní conegut per altres programes d'entrevistes i debat fets a Catalunya-Ràdio i també a TV3.

La idea és prou coneguda i parteix d'aquella llunyana *Esta es su vida* presentada pel no menys conegut Joaquín Soler Serrano. La idea, doncs, no és nova, però la seva interpretació per part de Josep Cuní gaudeix d'un estil i una gràcia que aviat ens fan oblidar aquella sensació del "dejà vue". I penso que el secret rau en la bona tasca professional duta a terme per l'esmentat Josep Cuní. Ja ens ho va demostrar a *Debat al canal 33* amb la seva capacitat de dirigir una discussió, o en aquest cas, una conversa portada amb molta cura i discreció. La virtut d'un presentador rau en aquell dirigir el programa suaument sense fer-se massa present "chupando mucha cámara" tal com diuen en castellà. Aquesta presència excessiva no és ni serà mai el defecte de Josep Cuní.

Per altra banda, el programa discorre per uns camins adients perquè quedi de manifest, d'una forma senzilla i clara, la vida del personatge convidat que rep, successivament, als seus familiars, amics i companys professionals que l'han acompanyat al llarg de la seva vida.

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Tel. 200 13 39 **IGNASI BOFARULL**



GENERALITAT DE CATALUNYA



AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva disposició el **Telèfon de la Infància**. Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR **SOM 6 MILIONS** ELS NOSTRES NENS